

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített kilencedik tanács)

2020. október 28.*

„Közös kül- és biztonságpolitika – A tunéziai helyzetre tekintettel hozott korlátozó intézkedések – Az állami pénzeszközök hűtlen kezeléséért felelős személyekkel, valamint a hozzájuk kapcsolódó személyekkel és szervezetekkel szemben hozott intézkedések – Azon személyek, szervezetek és szervek jegyzéke, akikre, illetve amelyekre a pénzeszközök befagyasztása alkalmazandó – A felperes nevének a jegyzéken való fenntartása – Védelemhez való jog – Hatékony bírói jogvédelemhez való jog – Észszerű időn belüli határozathozatal – Megfelelő ténybeli alap – Keresetindítási határidők – Költségmentesség – Halasztó hatály – Elfogadhatóság – Feltételek”

A T-151/18. sz. ügyben,

Slim Ben Tijani Ben Haj Hamda Ben Ali (lakóhelye: Verneuil-l'Étang [Franciaország], képviseli: K. Lara avocat)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselek: S. Lejeune, A. Jaume és V. Piessevaux, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a tunéziai helyzet tekintetében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott korlátozó intézkedésekről szóló 2011/72/KKBP határozat módosításáról szóló, 2018. január 29-i (KKBP) 2018/141 tanácsi határozatnak (HL 2018. L 25, 38. o.), a tunéziai helyzet tekintetében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott korlátozó intézkedésekről szóló 2011/72/KKBP határozat módosításáról szóló, 2019. január 28-i (KKBP) 2019/135 tanácsi határozatnak (HL 2019. L 25., 23. o.), valamint a tunéziai helyzet tekintetében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott korlátozó intézkedésekről szóló 2011/72/KKBP határozat módosításáról szóló, 2020. január 27-i (KKBP) 2020/117 tanácsi határozatnak (HL 2020. L 22., 31. o.) a felperest érintő részeikben történő megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített kilencedik tanács),

tagjai: M. J. Costeira elnök, D. Gratsias (előadó), M. Kancheva, Berke B. és T. Perišin bírák,

hivatalvezető: L. Ramette tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2020. június 22-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

I. A jogvita előzményei és a ténybeli háttér

- 1 A Tunéziában 2010 decemberében és 2011 januárjában lezajló politikai eseményeket követően az Európai Unió Tanácsa az EUSZ 29. cikk alapján 2011. január 31-én elfogadta a tunéziai helyzet tekintetében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott korlátozó intézkedésekről szóló 2011/72/KKBP tanácsi határozatot (HL 2011. L 28., 62. o.).
- 2 A 2011/72 határozat (1) és (2) preambulumbekzdése a következőket jelzi:
„(1) A Tanács 2011. január 31-én megerősítette a Tunéziával és népével való teljes szolidaritását, továbbá kiemelte, hogy támogatja a stabil demokrácia, a jogállamiság és a demokratikus pluralizmus létrehozása, valamint az emberi jogok és az alapvető szabadságok teljes körű tiszteletben tartása érdekében kifejtett erőfeszítéseket.
(2) A Tanács emellett úgy határozott, hogy korlátozó intézkedéseket vezet be a tunéziai állami pénzeszközök hűtlen kezeléséért felelős személyekkel szemben, akik megfosztják a tunéziai népet a gazdaságuk és társadalmuk fenntartható fejlődéséből származó előnyöktől, és gyengítik a demokrácia kibontakozását az országban.”
- 3 A 2011/72 határozat 1. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:
„Be kell fagyasztani a mellékletben felsorolt, Tunézia állami pénzeszközeinek hűtlen kezeléséért felelős személyekhez, valamint a hozzájuk kapcsolódó természetes és jogi személyekhez, illetve szervezetekhez tartozó, tulajdonukat képező, általuk birtokolt vagy ellenőrzött valamennyi pénzeszközt és gazdasági forrást.”
- 4 A 2011/72 határozat 2. cikke a következőképpen rendelkezik:
„(1) Valamely tagállamnak vagy az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének a javaslata alapján a Tanács összeállítja és szükség esetén módosítja a mellékletben foglalt jegyzéket.
(2) A Tanács – amennyiben a cím ismert, közvetlenül, egyéb esetben pedig értesítés közzététele útján – közli döntését és a jegyzékbe vétel okait az érintett személlyel vagy szervezettel, lehetővé téve számára, hogy észrevételeket tegyen.
(3) Amennyiben észrevételt vagy új érdemi bizonyítékot nyújtanak be, a Tanács felülvizsgálja döntését, és erről értesíti az érintett személyt vagy szervezetet.”
- 5 A 2011/72 határozat 3. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:
„A mellékletnek tartalmaznia kell a jegyzékben szereplő személyek és szervek jegyzékbe vételének indokolását.”
- 6 A 2011/72 határozat 5. cikkének eredeti változata a következőképpen rendelkezett:
„Ezt a határozatot 12 hónapos időtartamra kell alkalmazni. A határozatot folyamatosan felül kell vizsgálni. Ha a Tanács úgy ítéli meg, hogy e határozat céljai nem valósultak meg, a határozatot meg kell újítani, vagy adott esetben módosítani kell.”

- 7 A 2011/72 határozat mellékletét eredetileg képező jegyzékben kizárólag a Tunéziai Köztársaságnak a fenti 1. pontban említett események bekövetkezésekor hivatalban lévő korábbi elnöke és házastársa neve szerepelt.
- 8 2011. február 4-én a 2011/72 határozat 2. cikkének (1) bekezdése és az EUSZ 31. cikk (2) bekezdése alapján a Tanács elfogadta a 2011/72 határozat végrehajtásáról szóló 2011/79/KKBP végrehajtási határozatot (HL 2011. L 31., 40. o.). E végrehajtási határozat 1. cikke előírta, hogy a 2011/72 határozat mellékletének helyébe az említett végrehajtási határozat mellékletében foglalt szöveg lép. Ez a melléklet 48 természetes személy nevét említette, köztük az első és második sorban különösen a fenti 7. pontban említett két személy nevét, a negyvenhetedik sorban pedig a felperes, Slim Ben Tijani Ben Haj Hamda Ben Ali nevét. E mellékletnek szintén a negyvenhetedik sorában szerepeltek a felperes tunéziai állampolgárságával, családi állapotával és tunéziai lakóhelyével kapcsolatos „[a]zonosításra szolgáló adatok”, valamint az e mellékletbe való felvételének indokolása, amelynek szövege a következő volt:

„A tunéziai hatóságok nyomozást folytatnak ellene pénzmosási műveletek részeként több országban ingó- és ingatlanvagyon megszerzése, bankszámlák megnyitása és ilyen célból történő vagyonszerzés miatt.”

- 9 Az EUMSZ 215. cikk (2) bekezdése és a 2011/72 határozat alapján a Tanács elfogadta a tunéziai helyzetre tekintettel egyes személyekkel, szervezetekkel és szervekkel szemben hozott korlátozó intézkedésekről szóló, 2011. február 4-i 101/2011/EU rendeletet (HL 2011. L 31., 1. o.). Ez a rendelet lényegében átveszi a 2011/72 határozat rendelkezéseit, az I. mellékletében található jegyzék pedig megegyezik az e határozat mellékletét képező, a 2011/79 végrehajtási határozattal módosított jegyzékkel.
- 10 A 2011/72 határozat 5. cikke alapján a Tanács az említett határozat hatályát több alkalommal, a 2012. január 27-i 2012/50/KKBP határozattal (HL 2012. L 27., 11. o.), a 2013. január 31-i 2013/72/KKBP határozattal (HL 2013. L 32., 20. o.), a 2014. január 30-i 2014/49/KKBP határozattal (HL 2014. L 28., 38. o.), a 2015. január 30-i (KKBP) 2015/157 határozattal (HL 2015. L 26., 29. o.), a 2016. január 28-i (KKBP) 2016/119 határozattal (HL 2016. L 23., 65. o.), a 2017. január 27-i (KKBP) 2017/153 határozattal (HL 2017. L 23., 19. o.), a 2018. január 29-i (KKBP) 2018/141 határozattal (HL 2018. L 25., 38. o.), a 2019. január 28-i (KKBP) 2019/135 határozattal (HL 2019. L 25., 23. o.) és a 2020. január 27-i (KKBP) 2020/117 határozattal (HL 2020. L 22., 31. o.) egy évvel meghosszabbította.
- 11 A felperesnek a 2011/72 határozat mellékletét képező jegyzékbe (a továbbiakban: vitatott jegyzék) és következésképpen a 101/2011 rendelet I. mellékletében szereplő jegyzékbe való felvételét ezen egymást követő meghosszabbítások során fenntartották. A 2016/119 határozat egyebekben a felperes francia állampolgárságának és franciaországi lakóhelyének megemlítésével egészítette ki a felperessel kapcsolatos azonosításra szolgáló adatokat.
- 12 A 2013. május 28-i Trabelsi és társai kontra Tanács ítélet (T-187/11, EU:T:2013:273), a 2013. május 28-i Chiboub kontra Tanács ítélet (T-188/11, nem tették közzé, EU:T:2013:274) és a 2013. május 28-i Al Matri kontra Tanács ítélet (T-200/11, nem tették közzé, EU:T:2013:275) következtében a 2014/49 határozat a következőképpen módosította a felperes jegyzékbe való felvételével kapcsolatos indokokat:

„A tunéziai hatóságok igazságügyi nyomozást folytatnak ellene a következőkben való bűnrészesség miatt: közpénzek közhivatalt ellátó személy általi hűtlen kezelése; közhivatalt ellátó személy által elkövetett hivattal való visszaélés, melynek célja, hogy harmadik félnek jogosulatlan előnyt szerezzenek és kárt okozzanak az államnak; jogtalan befolyásolás gyakorlása egy közhivatalt ellátó személyre, hogy más személy részére közvetett vagy közvetlen előnyt biztosítsanak.”

- 13 Ezeket az indokokat a 2016/119 határozat ismételten, a következőképpen módosította:

„Olyan személy, akivel kapcsolatban a tunéziai igazságügyi szervek nyomozást folytatnak a következők miatt: bűnrészesség közpénzek közhivatalt ellátó személy általi hűtlen kezelésében; bűnrészesség harmadik fél részére jogosulatlan előny szerzése és az államnak való károkozás végett, közhivatalt ellátó személy által elkövetett hivatallal való visszaélésben; valamint más személy részére közvetett vagy közvetlen előny szerzése végett, közhivatalt ellátó személy jogellenes befolyásolása.”

- 14 A 2011/72 határozat mellékletét a 2020/117 határozat felváltotta a saját mellékletében található szöveggel, amely tartalmaz egy, a 2011/72 határozat 1. cikkében említett személyek és szervezetek jegyzékére vonatkozó A. részt, valamint egy, „A tunéziai jog szerinti, a védelemhez és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog” címet viselő B. részt. Ezen új melléklet A. részében a felperes jegyzékbe való felvételének indokait ismételten a következőképpen módosították: „Olyan személy, aki ellen a tunéziai hatóságok bírósági eljárást vagy jogerős bírósági ítélet alapján vagyonvisszaszerzési eljárást folytatnak a következők miatt: bűnrészesség közpénzek közhivatalt ellátó személy általi hűtlen kezelésében; bűnrészesség közhivatalt ellátó személy által elkövetett, hivatallal való visszaélésben, melynek célja jogosulatlan előny szerzése harmadik fél részére és az államnak való károkozás; valamint közhivatalt ellátó személy jogellenes befolyásolása, melynek célja közvetlen vagy közvetett előny szerzése más személy részére.” E melléklet B. részében a felperest illetően az alábbiak szerepelnek:

„Az állami pénzeszközök, illetve vagyon hűtlen kezeléséhez kapcsolódó vizsgálat, illetve bírósági eljárás jelenleg is tart. A Tanács nem talált arra utaló jelet, hogy sérült volna Slim Ben Tijani Ben Haj Hamda Ben Ali védelemhez vagy hatékony bírói jogvédelemhez való joga.”

- 15 A fenti 11–14. pontban említettekkel azonos módosításokat vezettek be a 101/2011 rendelet I. mellékletébe.

II. Eljárás és a felek kérelmei

- 16 A Törvényszék Hivatalához 2018. március 5-én benyújtott beadványában a felperes költségmentesség iránti kérelmet terjesztett elő. A Tanács 2018. április 26-án adta elő észrevételeit. 2018. szeptember 14-i, illetve 2019. május 3-i végzésében a Törvényszék ötödik tanácsának elnöke egyrésztől helyt adott ennek a kérelemnek, másrésztől ügyvédet jelölt ki.
- 17 2019. június 24-én a felperes megindította a jelen keresetet, és kérelmet nyújtott be az iránt, hogy a Törvényszék a jelen keresetet az eljárási szabályzatának 151. cikke szerinti gyorsított eljárásban bírálja el. A Törvényszék ezt az utóbbi kérelmet 2019. július 18-i határozatában elutasította.
- 18 2019. szeptember 10-én a Tanács benyújtotta az ellenkérelmet.
- 19 Mivel módosult a Törvényszék tanácsainak összetétele, az eljárási szabályzat 27. cikkének (5) bekezdése alapján a jelen ügyet a 2019. október 16-i határozatban a kilencedik tanács elé utalták.
- 20 A választ, illetve a viszonzválaszt 2019. október 24-én, illetve december 6-án nyújtották be.
- 21 2019. december 13-án a Törvényszék pervezető intézkedés keretében felkérte a feleket, hogy foglaljanak állást arra vonatkozóan, hogy a jelen ügy vonatkozásában milyen következtetéseket kell esetlegesen levonni a 2018. december 19-i Azarov kontra Tanács ítéletből (C-530/17 P, EU:C:2018:1031, 29. és 30. pont), a 2019. július 11-i Azarov kontra Tanács ítéletből (C-416/18 P, nem tették közzé, EU:C:2019:602, 30. és 31. pont), valamint a 2019. október 22-i Azarov kontra Tanács végzésből (C-58/19 P, nem tették közzé, EU:C:2019:890, 30., 31. és 44. pont), felkérte őket továbbá arra, hogy

jelezzék, hogy ezen ítéletek és e végzés tükrében a 2018/141 határozat és a 2019/135 határozat megfelel-e – és milyen mértékben – az indokolási kötelezettségnek. A felperes, illetve a Tanács 2019. december 27-én, illetve 2020. január 16-án nyújtotta be írásbeli válaszát.

- 22 A kilencedik tanács javaslatára a Törvényszék 2020. február 7-én – az eljárási szabályzat 28. cikke alapján – úgy határozott, hogy az ügyet kibővített ítélkező testület elé utalja.
- 23 2020. február 28-i pervezető intézkedése keretében a Törvényszék felkérte a felperest, hogy írásban válaszoljon egy kérdésre, a Tanácsot pedig, hogy nyújtson be bizonyos további dokumentumokat. A felek e kéréseknek 2020. március 9-én, illetve március 16-án eleget tettek. A Törvényszék emellett felkérte a feleket, hogy a tárgyaláson foglaljanak állást arról a kérdésről, hogy a keresetindítási határidőnek a felperes költségmentesség iránti kérelméből eredő felfüggesztését alkalmazni kell-e a 2019/135 határozatra.
- 24 A tárgyalásra 2020. június 22-én került sor. A Tanács – az eljárási szabályzat 85. cikkének (3) bekezdése alapján – kérte, hogy a 2019/135 határozat közlésével kapcsolatos dokumentumokat nyújthasson be.
- 25 2020. június 24-én a felperes a keresetlevélben szereplő kérelmeknek és jogalapoknak a 2020/117 határozat őt érintő részére való kiterjesztésére irányuló kiigazítási beadványt nyújtott be.
- 26 2020. június 25-én a Tanács benyújtotta a 2019/135 határozat közlésével kapcsolatos dokumentumokat. A felperes az e dokumentumokra vonatkozó észrevételeit 2020. július 8-án terjesztette elő.
- 27 2020. július 24-én a Tanács benyújtotta a kiigazítási beadvánnyal kapcsolatos észrevételeit.
- 28 2020. augusztus 3-án lezárult az eljárás szóbeli szakasza.
- 29 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:
 - az őt érintő részekben semmisítse meg a 2018/14 határozatot, a 2019/135 határozatot és a 2020/117 határozatot;
 - a Tanácsot kötelezze a költségek viselésére.
- 30 A Tanács azt kéri, hogy a Törvényszék:
 - teljes egészében utasítsa el a keresetet;
 - másodlagosan, a megtámadott határozatok megsemmisítése esetén, a felperes vonatkozásában tartsa fenn azok joghatásait a fellebbezésre nyitva álló határidő lejártáig, vagy – ha e határidőn belül fellebbezést nyújtanak be – e fellebbezés elutasításáig;
 - a felperest kötelezze a költségek viselésére.

III. A jogkérdésről

A. A 2019/135 és a 2020/117 határozat megsemmisítésére irányuló kereseti kérelmek elfogadhatóságáról

1. A 2019/135 határozat megsemmisítésére irányuló kereseti kérelmek elfogadhatóságáról

- 31 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az a kérdés, hogy a keresetet az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésében előírt határidőn túl indították-e, eljárásgátló ok fennállása miatti elfogadhatatlanságnak minősül, amit a Törvényszéknek hivatalból kell vizsgálnia (2008. november 25-i S. A.BA. R. kontra Bizottság végzés, C-501/07 P, nem tették közzé, EU:C:2008:652, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 32 Az eljárási szabályzat 147. cikkének (7) bekezdése értelmében a költségmentesség iránti kérelem benyújtása az azt benyújtó személy vonatkozásában felfüggeszti a keresetindítás határidejét a kérelemről hozott végzés vagy – a 148. cikk (6) bekezdése szerinti esetekben – a kérelmező képviselőjével megbízott ügyvédet kijelölő végzés kézbesítéséig. E 148. cikk (6) bekezdése szerint, a (4) bekezdés rendelkezéseinek sérelme nélkül – amely rendelkezések előírják, hogy a költségmentességet biztosító végzésben ügyvédet lehet kijelölni, amennyiben ezen ügyvéd személyére a kérelmező a költségmentesség iránti kérelemben javaslatot tett, az ügyvéd pedig hozzájárult ahhoz, hogy a kérelmezőt a Törvényszék előtt képviselje – a kérelmező képviselőjével megbízott ügyvédet az adott esettől függően az érdekelt javaslatainak vagy a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóság által megküldött javaslatok figyelembevételével, végzéssel jelölik ki.
- 33 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a felperes 2018. március 5-én benyújtott költségmentesség iránti kérelme kizárólag a 2018/141 határozatra vonatkozott. Ebben az időpontban ugyanis ez a határozat volt hatályban, míg az azt követő 2019/135 határozatot csak 2019. január 28-án fogadták el, és az – a 2. cikkének megfelelően – csak 2019. január 30-án lépett hatályba. A 2019. június 24-én benyújtott jelen keresetben azonban a felperes e két határozat megsemmisítését kéri.
- 34 Felmerül tehát az a kérdés, hogy a keresetindítási határidő tiszteletben tartásának értékelése céljából úgy kell-e tekinteni vagy sem, hogy a költségmentesség iránti kérelem nemcsak a 2018/141 határozat, hanem a 2019/135 határozat vonatkozásában is felfüggesztette ezt a határidőt. Mivel maguk a felek nem foglalkoztak ezzel a kérdéssel az eljárás írásbeli szakaszában, a Törvényszék felkérte őket, hogy erről a tárgyaláson foglaljanak állást.
- 35 A felperes a tárgyaláson előadta, hogy a költségmentesség iránti kérelem felfüggesztette a 2019/135 határozattal szembeni keresetindítási határidőt. A felperes ugyanis először is azzal érvelt, hogy a 2018/141 határozat és e későbbi határozat tárgya, részei és indokai megegyeznek. Másodszor – álláspontja szerint –, az e két határozattal szemben felhozott jogalapok teljesen azonosak, ily módon akkor, amikor a második határozat megsemmisítését kérte, az eredetileg az első határozatra irányuló keresetének kiigazítására szorítkozott. Harmadszor, a hatékony bírói jogvédelem elve tükrében, a felperesnek az uniós bíróság igénybevételeéhez való jogára nem vonatkozhatnak túlzott eljárási követelmények, figyelemmel többek között arra, hogy költségmentességben részesül, figyelemmel továbbá a költségmentességgel kapcsolatos eljárás jelentős időtartamára.
- 36 A Tanács a maga részéről azzal érvelt, hogy amennyiben a költségmentesség iránti kérelem nem említette a 2019/135 határozatot, annak hatása nem lehet az, hogy felfüggeszti a szóban forgó határozattal szembeni keresetindítási határidőt. E tekintetben a 2015. június 18-i Ipatau kontra Tanács ítéletre (C-535/14 P, EU:C:2015:407), és különösen annak 15–18. pontjára hivatkozik. Ezen túlmenően azt állította, hogy olyan dokumentumok vannak a birtokában, amelyek bizonyítják, hogy a 2019/135 határozatot a felperessel 2019. február 4-én közzétették, ily módon a kereset elkészett, továbbá arra kérte a

Törvényszéket, hogy az eljárási szabályzat 85. cikkének (3) bekezdése alapján engedje meg e bizonyítékok benyújtását. Hozzáfűzte, hogy – az ítélkezési gyakorlatra tekintettel – a keresetindítási határidőket szigorúan kell alkalmazni. Hangsúlyozta, hogy a felperes ismeri a korlátozó intézkedések megújításának mechanizmusát, és hogy lehetősége volt új költségmentesség iránti kérelmet benyújtani, illetve a már benyújtott kérelemben tömören jelezni, hogy az e kérelemben említett határozat későbbi megújítását is vitatni szándékozik. Álláspontja szerint ily módon a jelen ügyben nem áll fen *vis maior*. Ezen túlmenően, 2020. június 25-én – az említett szabályzat 85. cikkének (3) bekezdése alapján – a 2019/135 határozat felperessel való közlésének időpontjával kapcsolatos dokumentumokat nyújtott be.

- 37 A Tanács által benyújtott dokumentumokat illetően emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 85. cikkének (3) bekezdése értelmében az eljárás szóbeli szakaszának befejezését, illetve a Törvényszék azon határozatát megelőzően, hogy az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határozzon, a felperes és az alperes kivételesen további bizonyítékokat terjeszthet elő vagy ajánlhat fel, feltéve hogy a késedelmes előterjesztés vagy felajánlás igazolt.
- 38 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a szóban forgó dokumentumok célja, hogy felvilágosítással szolgáljanak a Törvényszék számára azt követően, hogy ezen utóbbi felkérte a feleket, hogy a tárgyaláson foglalkozzanak a 2019/135 határozattal szembeni keresetindítási határidő felfüggesztésével kapcsolatos kérdéssel. Ebből következik, hogy az e dokumentumok benyújtásával kapcsolatos késedelmet igazoltnak kell tekinteni (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2018. október 24-i Epsilon International kontra Bizottság ítélet, T-477/16, nem tették közzé, EU:T:2018:714, 57. pont).
- 39 A jelen ügyben ezek a dokumentumok egyrészt a kézbesítést jelző elektronikus visszaigazolást tartalmazták, amely jelezte az említett levél felperesnek 2019. február 4-én való kézbesítését, másrészt pedig a Tanács által a felperesnek 2019. január 30-án megküldött levéllel kapcsolatos, a Tanácshoz 2019. február 5-én visszaérkezett tértivevényt tartalmazták. A felperes e tekintetben vitatja, hogy a Tanács bizonyította volna a 2019/135 határozat közlését, mivel a tértivevényen nem az ő címe szerepel. Meg kell azonban állapítani, hogy igaz ugyan, hogy ez a második dokumentum a felperes által a keresetében jelzettől eltérő címet említ, ráadásul a „címzett ismeretlen” szavak melletti rovatot jelölték be, a felperes nem vitatja az első dokumentumban szereplő információkat, amely dokumentum egyértelműen az általa a keresetben jelzett címre utal, és amely jelzi a 2014. február 4-i kézbesítést. Úgy kell tehát tekinteni, hogy a Tanács leveléről ezen utóbbi időpontban szerzett tudomást.
- 40 Azt a kérdést illetően, hogy a felperes költségmentesség iránti kérelmét lehet-e alkalmazni a 2019/135 határozattal szembeni keresetre, és hogy az felfüggeszthette-e az ezzel kapcsolatos határidőket, elsősorban emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 147. cikkének (4) bekezdése előírja, hogy ha a költségmentesség iránti kérelmet a kereset benyújtását megelőzően terjesztik elő, a kérelmezőnek röviden le kell írnia a kereset tárgyát, a tényállást és a keresetet alátámasztó érveket.
- 41 Az eljárási szabályzat 147. cikke (4) bekezdésének szövegéből, és különösen a „kereset tárgyát” kifejezésből azt a következtetést kell levonni, hogy a jelen ügyben a felperes feladata volt megjelölni azt a jogi aktust, amelynek megsemmisítését a jövőbeli keresetében kérni akarta. Az említett jogi aktust azonban szükségszerűen el kellett volna már fogadni, mivel az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a Törvényszékhez csak valamely létező és sérelmet okozó aktus megsemmisítése iránti keresettel lehet jogszerűen fordulni, és a Törvényszék nem végezheti el feltételezett, még el nem fogadott jogi aktusok jogszerűségének elméleti felülvizsgálatát (lásd: 2017. október 5-i Ben Ali kontra Tanács ítélet, T-149/15, nem tették közzé, EU:T:2017:693, 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Következésképpen, az említett szabályzat 146. cikke (2) bekezdésének megfelelően, a kereset tárgyaként az ilyen feltételezett aktust megjelölő költségmentesség iránti kérelmet csakis elutasítani lehet, mivel ez a kereset nyilvánvalóan elfogadhatatlannak tűnik.
- 42 Ez a jelen ügyben annál is inkább így van, hogy – amint az a 2011/72 határozat 5. cikkének eredeti változatából (lásd a fenti 6. pontot) következik – a Tanács tizenkét havonta vizsgálja, hogy meg kell-e hosszabbítani, vagy adott esetben módosítani kell-e ezt a határozatot. Következésképpen, abban az

időpontban, amikor a felperes benyújtotta költségmentesség iránti kérelmét, semmi alapján nem lehetett azt vélelmezni, hogy a 2018/141 határozatot egy, a 2011/72 határozatot egy további évvel meghosszabbító új határozat fogja követni. A felperessel szemben tehát nem lehet felróni, hogy költségmentesség iránti kérelmében előzetesen nem említett ezt az új határozatot.

- 43 Az eljárási szabályzat 147. cikkének (4) bekezdése ezzel szemben nem zárhatja ki a felperes azon lehetőségét, hogy e szabályzat 86. cikkének (1) bekezdése alapján kiigazítsa a keresetet, amennyiben „a kereset tárgyát” képező határozat helyébe azonos tárgyú másik határozat lép, vagy azt módosítja.
- 44 Ebből következik, hogy jóllehet a költségmentesség iránti kérelem felperes általi benyújtásának időpontjában a felperes *per definitionem* nem tudta megjelölni a 2018/141 határozat helyébe lépő vagy azt módosító, még nem létező határozatot, ez a körülmény nem képezhetette akadályát annak, hogy az említett 2018/141 határozattal szembeni keresetének benyújtása után – a 2019/135 határozat elfogadásának figyelembevétele céljából – kiigazítsa azt. Amint azt ugyanis a felperes a tárgyaláson jelezte, a 2018/141 határozattal és a 2019/135 határozattal kapcsolatos kereseti kérelmei lényegében megegyeznek, amennyiben azok a felperes vitatott jegyzékbe való felvételének megsemmisítésére irányulnak, és azonos jogalapokra épülnek. A kereset ilyen kiigazítása egyebekben nem vonhatja maga után azt, hogy a felperes köteles legyen új költségmentesség iránti kérelmet benyújtani, mivel arra az eljárási szabályzat 86. cikke (1) bekezdésének megfelelően benyújtott kiigazítási beadvány révén, azon keresettel összefüggésben kerül sor, amely vonatkozásában az említett költségmentességet megszerezte, nem pedig egy új közvetlen keresettel összefüggésben.
- 45 Mindemellett a jelen ügybeli sajátos esetben a költségmentesség iránti kérelemben említett határozat helyébe lépő vagy azt módosító jogi aktust az e kérelem vizsgálatával kapcsolatos eljárás lezárását és azt megelőzően fogadták el, hogy a felperes benyújthatta volna a keresetlevelet. Egy ilyen helyzetben azonban a felperesnek – amint azzal lényegében a tárgyaláson érvelt – nem volt más választása, mint oly módon „kiigazítani” az eredeti kereset tárgyát, hogy magában a keresetlevélben mind a 2018/141 határozat, mind pedig a 2019/135 határozat megsemmisítésére irányuló kereseti kérelmeket terjeszt elő.
- 46 Másodsorban meg kell állapítani, hogy az eljárási szabályzat költségmentességgel kapcsolatos rendelkezéseit az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 47. cikkének tükrében kell értelmezni, amelynek harmadik bekezdése kifejezetten előírja, hogy költségmentességet kell biztosítani, amennyiben az igazságszolgáltatás hatékony igénybeviteléhez erre szükség van. Konkrétan: arról kell megbizonyosodni, hogy e rendelkezések értelmezése nem képezi az igazságszolgáltatás igénybeviteléhez való jog olyan aránytalan korlátozását, amely e jog lényegét sérti (lásd ebben az értelemben: 2010. december 22-i DEB-ítélet, C-279/09, EU:C:2010:811, 60. pont).
- 47 Kétségtelen e tekintetben, hogy a keresetindítási határidőket szigorúan kell alkalmazni (lásd: 2016. december 13-i Al-Ghabra kontra Bizottság ítélet, T-248/13, EU:T:2016:721, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az eljárási szabályzat 147. cikkében – és különösen az e határidők felfüggesztésével kapcsolatos (7) bekezdésében – szereplő rendelkezések értelmezése azonban nem eredményezhet a felperessel szemben a költségmentesség más olyan kedvezményezettjéhez képest kedvezőtlenebb bánásmódot, aki a költségmentesség iránti kérelemben említett határozattal szemben – többek között – az előtt tudta benyújtani a keresetét, hogy az e határozat helyébe lépő vagy az azt módosító jogi aktust elfogadták volna.
- 48 Harmadsorban meg kell állapítani, hogy különös jelleggel bírnak azok a körülmények, amelyek között a felperes a keresetlevelet 2019. június 24-én benyújtotta.
- 49 Először is, amint az a felperes költségmentesség iránti kérelmének alátámasztása céljából benyújtott iratokból következik, a felperes 2018. február 10-én kapta meg a Tanács azon levelét, amelyben közlik vele a 2018/141 határozatot. A felperes ezt a kérelmet 2018. március 5-én nyújtotta be. Ezen túlmenően, e kérelem tartalmából kitűnik, hogy a felperes nem jelölt meg ügyvédet. Ebből következik

tehát, hogy – az eljárási szabályzat 147. cikke (7) bekezdésének megfelelően – a keresetindítás határideje 2018. március 5-től a kérelmező képviselőjével megbízott ügyvédet kijelölő végzés kézbesítéséig, azaz – amint az az iratokból kitűnik – 2019. május 29-ig felfüggesztésre került. A keresetlevél 2018/141 határozatot érintő részének benyújtása tehát, amelyre 2019. június 24-én került sor, megfelel az EUMSZ 263. cikk harmadik bekezdésében és az eljárási szabályzat 60. cikkében szereplő rendelkezéseknek, amit ráadásul a Tanács nem vitat.

- 50 Másodszor, a fenti 49. pontban tett megállapításokból következik, hogy a 2019/135 határozat felperes részére való kézbesítésének időpontjában, azaz – a Tanács információi szerint – 2019. február 4-én a 2018/141 határozat vonatkozásában a keresetindítási határidő felfüggesztésre került. Emellett meg kell állapítani, hogy ez a határidő abban az időpontban is fel volt függesztve, amikor a felperesnek legkésőbb meg kellett volna indítania keresetét a 2019/135 határozattal szemben, azaz 2019. április 15-én, arra az esetre, ha költségmentesség iránti kérelme nem függesztette volna fel az említett keresetindítási határidőt e második határozat vonatkozásában. Ebből következik, hogy ebben az esetben a felperesnek nem volt más lehetősége, mint egy, az e második határozatra vonatkozó költségmentesség iránti második kérelmet benyújtani, azzal a céllal, hogy az e határozattal szembeni keresetére az ügyvéd kijelöléséig szintén vonatkozzon a keresetindítási határidő felfüggesztése.
- 51 Egyrésztől azonban – a fenti 44. pontban megállapítottaknak megfelelően – az eljárási szabályzat 147. cikke (4) bekezdésének és 86. cikke (1) bekezdésének együttes értelmezéséből következik, hogy a költségmentesség kedvezményezettje nem kötelezhető a költségmentességgel kapcsolatos második kérelem benyújtására azzal a céllal, hogy – kiigazítási beadvány keretében – a keresetében eredetileg említett jogi aktus helyébe lépő vagy az azt módosító jogi aktust megtámadja. Következésképpen, a Törvényszék nem alkalmazhat kedvezőtlenebb bánásmódot a felperessel szemben oly módon, hogy e második kérelem benyújtására kötelezi. A 2019/135 határozat képezi ugyanis a 2018/141 határozat helyébe lépő azon jogi aktust, amelyet jogosult lett volna a kiigazítási beadvány keretében megtámadni, ha a keresetlevelet az ezen új határozat elfogadása előtt be tudta volna nyújtani.
- 52 Másrésztől, a költségmentesség iránti második kérelemnek nem lehetett volna más célja, mint hogy lehetővé tegye a 2019/135 határozat vonatkozásában a keresetindítási határidő felfüggesztését. E határozat elfogadásakor ugyanis a felperes már a költségmentesség kedvezményezettje volt, és kérhette e határozat megsemmisítését a 2018/141 határozattal szembeni kereset kiigazítása keretében, amely határozat vonatkozásában költségmentességben részesült. E körülmények között, az e második kérelem benyújtására irányuló kötelezettség olyan felesleges alakiságot képezne, amely semmiféle kapcsolatban nem áll a költségmentesség céljával, amely arra irányul – az eljárási szabályzat 146. cikke értelmében –, hogy az eljárási költségek viselésére képtelen személyek számára lehetővé váljon a Törvényszék előtti képviselet, ekként pedig az uniós bíróság igénybevétele.
- 53 Harmadszor, meg kell állapítani, hogy a felperes számára a költségmentességet biztosító 2018. szeptember 14-i végzés és az ügyvédet kijelölő 2019. május 3-i végzés között csaknem nyolc hónap telt el, amely időszakban a felperes nem tudta megindítani azt a keresetet, amely vonatkozásában költségmentesség iránti kérelmet nyújtott be. Márpedig az iratokból kitűnik, hogy ezen időszak legnagyobb részét illetően ez a késedelem nem róható fel neki.
- 54 A 2018. szeptember 14-i végzés kihirdetését követően ugyanis a felperes csak 2018. november 14-én tájékoztatta a Törvényszéket arról, hogy nem tud a képviseletét ellátó ügyvédet megjelölni, és hogy kéri a Törvényszéket, hogy ő jelöljön ki ilyen ügyvédet. Az eljárási szabályzat 148. cikke (5) bekezdésének megfelelően azonban a Törvényszék Hivatala e levelet követően, 2018. november 28-án megküldte a felperes költségmentesség iránti kérelmének és a fent említett végzésnek a másolati példányát a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságnak, hogy ez a hatóság kijelölhesse ezt az ügyvédet. A nemzeti hatóság azonban csak 2019. április 23-án, azaz csaknem öt hónappal az említett dokumentumok megküldése után válaszolt a Törvényszék Hivatalának, és jelezte több, a felperes képviseletét elfogadó ügyvéd nevét. E tekintetben meg kell állapítani, hogy éppen ezen utóbbi,

csaknem öt hónapos időszak során fogadták el a 2019/135 határozatot, és az e határozattal szembeni kereset benyújtására nyitva álló határidő – amennyiben nem lett volna felfüggesztve – éppen annak során járt volna le.

- 55 Ebből következik, hogy a 2019/135 határozat vonatkozásában a keresetindítási határidő felfüggesztésének hiányában, a jelen ügyben az ügyvéd kijelölésére irányuló eljárás időtartama miatt megkérdőjeleződne a felperes e határozattal szembeni kereseti kérelmeinek elfogadhatósága, holott ez az időtartam – legnagyobb mértékben – nem neki tudható be. Amint azt azonban lényegében a felperes a tárgyaláson jelezte, a költségmentesség Charta 47. cikkének harmadik bekezdésében kimondott célkitűzése tükrében nem elfogadható, hogy a költségmentesség iránti kérelmének elbírálása során összességében eltelt időszak hatásaként megfoszsa őt az uniós bíróság igénybevételeitől, vagy legalábbis korlátozza annak igénybevételeit, holott a keresetindítási határidőknek az eljárási szabályzat 147. cikkének (7) bekezdésében előírt felfüggesztése éppen ennek elkerülésére irányul.
- 56 Kétségtelen, hogy a keresetlevél benyújtásának időpontjában a felperesnek még érdeke fűződött a 2018/141 határozat megsemmisítéséhez (lásd ebben az értelemben: 2013. május 28-i Abdulrahim kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-239/12 P, EU:C:2013:331, 79. és 80. pont). Amennyiben azonban ebben az időpontban a vitatott jegyzékbe való felvételét a 2019/135 határozat fenntartotta, ez az utóbbi határozat volt az, amely hatással járt helyzetére és amely jelentősen hátrányos hatásokat gyakorolt szabadságaira és jogaira (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2018. szeptember 27-i Ezz és társai kontra Tanács ítélet, T-288/15, EU:T:2018:619, 71. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ily módon az, hogy a 2018/141 határozattal szembeni kereset nem irányulhatott az említett határozatra, a kereset benyújtásának időpontjában jelentős mértékben megfosztotta a keresetet a célszerűségétől.
- 57 Az ügy sajátos körülményeire figyelemmel, a felperes tehát megalapozottan állítja, hogy a keresetindítási határidőnek az eljárási szabályzat 147. cikkének (7) bekezdésében előírt felfüggesztését alkalmazni kell a 2019/135 határozattal szembeni kereseti kérelmekre, mivel – amint azt a tárgyaláson jelezte – az e határozattal és a 2018/141 határozattal szembeni kereseti kérelmei lényegében megegyeznek, továbbá mivel a költségmentesség iránti kérelmének elbírálása során összességében eltelt időszak nem járhat azzal a hatással, hogy túlzott mértékben korlátozza az uniós bíróság általa történő igénybevételeit. Következésképpen, mivel a 2018/141 határozat vonatkozásában a keresetlevelet a keresetindítási határidő tiszteletben tartásával, 2019. június 24-én nyújtották be, tekintettel e határidő 2018. március 5. és 2019. május 29. közötti felfüggesztésére (lásd a fenti 49. pontot), úgy kell tekinteni, hogy ezeket a határidőket a 2019/135 határozat vonatkozásában is tiszteletben tartották. Az e két határozattal szembeni kereseti kérelmek tehát elfogadhatók.
- 58 A Tanács érvei nem kérdőjelezhetik meg ezt a következtetést.
- 59 Elsősorban meg kell állapítani, hogy a Tanács által hivatkozott 2015. június 18-i Ipatau kontra Tanács ítélet (C-535/14 P, EU:C:2015:407) alapjául szolgáló ügy körülményei eltérnek a jelen ügybeli körülményektől.
- 60 Abban az ügyben ugyanis a fellebbező álláspontja az volt, hogy a Törvényszék amiatt sértette meg hatékony bírói jogvédelemhez való jogát, hogy a Tanács 2011. november 14-i levelére irányuló részében utasította el keresetét mint elfogadhatatlant. A Bíróság azonban megállapította, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot annak megállapításakor, hogy ezt a levelet a fellebbező költségmentesség iránti kérelme nem olyan aktusként említette, amelyre a benyújtandó keresetnek irányulnia kell, és amely ily módon a kereset egyik tárgyát képezi. Így – a jelen esetben a 2019/135 határozattól eltérően – abban az ügyben a szóban forgó levelet a költségmentesség iránti kérelem benyújtását megelőzően bocsátották ki, és azt a fellebbező megemlíttette a kérelemben. E kérelem világos és pontos szövegével kapcsolatban a Törvényszék által elvégzett elemzésből azonban kitűnik, hogy a fellebbező nem az e levél megsemmisítése, hanem az e levéllel elutasított felülvizsgálati kérelem

tárgyát képező aktusok és az e levélben szereplő további aktusok megsemmisítése iránti szándékát fejezte ki (lásd ebben az értelemben: 2015. június 18-i Ipatau kontra Tanács ítélet, C-535/14 P, EU:C:2015:407, 16–20. pont).

- 61 A jelen ügyben – éppen ellenkezőleg – a felperes *per definitionem* nem tudott nyilatkozni a még nem elfogadott 2019/135 határozat megtámadására irányuló szándékáról, így a kereset tárgyának az e határozatra való kiterjesztését nem lehetett előre kizárni. A Tanács által hivatkozott ítélet tehát nem releváns.
- 62 Másodsorban, ami a Tanácsnak a keresetindítási határidő szigorú alkalmazására alapított érvét illeti, a Törvényszék a fenti 47. pontban megállapította, hogy ez az elv – amely ráadásul a jogbiztonsággal, valamint a felek közötti egyenlőséggel kapcsolatos megfontolásokon alapul – nem járhat azzal a hatással, hogy a felperes kedvezőtlenebb helyzetbe kerül, mint a költségmentesség azon kedvezményezettje, aki az előtt tudta benyújtani a költségmentesség iránti kérelemben említett határozattal szembeni keresetét, hogy az e határozat helyébe lépő vagy az azt módosító jogi aktust elfogadták volna, és aki ily módon kiigazítási beadvány keretében be tudta nyújtani az ezen utóbbival szembeni kereseti kérelmeit.
- 63 Harmadsorban, a Tanács azon érveit illetően, amelyek szerint a felperes ismerte a korlátozó intézkedések megújításának mechanizmusát, és hogy lehetősége volt új költségmentesség iránti kérelmet benyújtani, illetve a már benyújtott kérelemben tömören jelezni, hogy az e kérelem után sorra kerülő megújítást is vitatni szándékozik, elegendő emlékeztetni arra, hogy – a fenti 41. és 42. pontban jelzett okok miatt – a felperes a költségmentesség iránti kérelmében nem jelezhetette, hogy szándékában áll megtámadni egy még nem elfogadott jogi aktust, annál is inkább, mivel e kérelem benyújtásának időpontjában semmi alapján nem lehetett vélelmezni, hogy e jogi aktus elfogadására sor fog kerülni.
- 64 Negyedsorban, a Tanács *vis maior* fennállásának hiányára alapított érvét illetően elegendő emlékeztetni arra, hogy a *vis maior*t képező körülmények fogalmával kapcsolatos ítélkezési gyakorlatot csak egészen kivételes körülmények között lehet alkalmazni, amikor is el lehet térni az eljárási határidőktől (2020. június 11-i GMPO kontra Bizottság végzés, C-575/19 P, nem tették közzé, EU:C:2020:448, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A jelen ügyben azonban a Törvényszék a fenti 57. pontban megállapította, hogy a keresetindítási határidő eljárási szabályzat 147. cikkének (7) bekezdésében előírt felfüggesztését alkalmazni kell a 2019/135 határozattal szembeni kereseti kérelmekre, továbbá hogy – következésképpen – ezeket a határidőket tiszteletben tartották. A fent említett ítélkezési gyakorlat tehát nem alkalmazható, ily módon ez az érv nem releváns.
- 65 A fentiek összességéből következik, hogy a kereset a 2019/135 határozatot érintő részében elfogadható.

2. A 2020/117 határozat megsemmisítésére irányuló kereseti kérelmek elfogadhatóságáról

- 66 A felperes előadja, hogy az ítélkezési gyakorlat alapján jogosult a 2020/117 határozatra vonatkozó kiigazítási beadványt benyújtani, a keresetlevélben előadott jogalapokra és érvekre hivatkozva. Állítása szerint ezt a határozatot nem közölték vele teljes egészében, és nem tüntették fel a jogorvoslatokat és a keresetindítási határidőt.
- 67 A Tanács előadja, hogy amint azt a felperes által aláírt tértivevény tanúsítja, a 2020/117 határozatot a felperessel 2020. február 4-én közölték, és hogy következésképpen az e határozattal szembeni kereseti kérelmek nyilvánvalóan elkésettek. Ezután kijelenti, hogy ezt az elemzést a hatékony bírói jogvédelem elvének alkalmazására hivatkozással nem lehet megkérdőjelezni. Végezetül azzal érvel, hogy a felperest érintő korlátozó intézkedések megújítására irányuló szándéka kifejezetten kitűnik a 2020. január 28-i leveléből, és hogy ez a levél pontosan meghatározza a 2020/117 határozatot.

- 68 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy – a fenti 47. és 56. pontban megállapítottaknak megfelelően – a keresetindítási határidőket szigorúan kell alkalmazni, ami megfelel a jogbiztonság követelményének, illetve annak a feltételnek, hogy az igazságszolgáltatásban ne érvényesülhessen hátrányos megkülönböztetés, sem önkényes bánásmód.
- 69 Az ítélkezési gyakorlat szerint egyébként a korlátozó intézkedéseket előíró jogi aktus elleni megsemmisítés iránti kereset előterjesztésére nyitva álló határidő – feltéve hogy az érintett címe ismert – csak abban az időpontban kezdődik el, amikor ezt a jogi aktust közzétették az érintettel, nem pedig e jogi aktus közzétételének időpontjában, tekintettel arra, hogy e jogi aktus az egyedi határozatok csoportjához hasonló (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2017. október 5-i Ben Ali kontra Tanács ítélet, T-149/15, nem tették közzé, EU:T:2017:693, 44. és 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezt az ítélkezési gyakorlatot az e korlátozó intézkedéseknek a keresetlevélben megtámadott jogi aktusnál későbbi megújításával szemben benyújtott kiigazítási beadványra is alkalmazni kell (lásd ebben az értelemben: 2016. október 18-i Sina Bank kontra Tanács ítélet, T-418/14, EU:T:2016:619, 51., 56. és 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 70 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy – a 2018/141 határozatra és a 2019/135 határozatra vonatkozó keresetindítási határidőtől eltérően – a 2020/117 határozatra vonatkozó keresetindítási határidőt, különösen egy költségmentesség iránti kérelem benyújtása okán nem függesztették fel. Azt kell tehát meghatározni egyrészt, hogy ezen utóbbi határozatnak a felperessel való közlésével megkezdődhetett-e ez a határidő, másrészt pedig, hogy a kiigazítási beadványt ennek tiszteletben tartásával nyújtották-e be, amely – az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésének és az eljárási szabályzat 60. cikkének megfelelően – egy két hónap tíznapos időtartam végén jár le.
- 71 Azt a kérdést illetően, hogy a határozatnak a felperessel való, a Tanács általi közlésével megkezdődött-e a 2020/117 határozattal szembeni keresetindítási határidő, az iratokból kitűnik, hogy a Tanács 2020. január 28-i levelét 2020. február 1-jén kézbesítették a felperesnek. A felperes nem vitatja, hogy erre a közlésre sor került, vitatja azonban annak szabályszerűségét, mégpedig azon az alapon, hogy az említett határozatot nem közzétették vele teljes egészében, valamint hogy a Tanács szóban forgó levele nem említi a jogorvoslatokat és a keresetindítási határidőket.
- 72 A felperes azon kifogását illetően, amely szerint a 2020/117 határozatot nem közzétették vele teljes egészében, meg kell állapítani, hogy – amint azt a Tanács jelzi – a 2020. január 28-i levele kifejezetten említi e határozat elfogadását és a korlátozó intézkedések felperessel szembeni, ennek következtében való fenntartását. Ezen túlmenően, ez a levél hivatkozik az *Európai Unió Hivatalos Lapjára*, és arra a honlapra, ahol a szóban forgó határozathoz hozzá lehet férni. Az említett levél emellett kifejti azokat az indokokat, amelyek miatt a Tanács ezen intézkedések vele szembeni fenntartása mellett döntött. Következésképpen, jóllehet a Tanács a szóban forgó levéllel egyidejűleg nem közölte a szóban forgó határozat egy másolatát, elegendő információval szolgált ahhoz, hogy a felperes teljes egészében megismerhesse ezt a határozatot és az azt alátámasztó indokokat. Következésképpen, e másolat közlésének elmaradása ellenére nem lehet úgy tekinteni, hogy ezt a határozatot nem érvényesen közzétették a felperessel. Ez a körülmény tehát nem akadályozhatja meg, hogy elkezdődjenek az e határozattal szembeni keresetindítási határidők.
- 73 A felperes jogorvoslatok és keresetindítási határidők említésének hiányára alapított kifogását illetően elegendő megállapítani, hogy – függetlenül attól a kérdéstől, hogy ezek megemlítésének hiánya érintheti-e a 2020/117 határozat közlésének szabályszerűségét – a felperesnek, aki ráadásul e határozat közlésének időpontjában ügyvédi képvisellel rendelkezett, ismernie kellett az említett határozattal szembeni jogorvoslatokat és keresetindítási határidőket, figyelemmel arra, hogy korábbi hasonló határozatokkal szemben már nyújtott be keresetet a Törvényszék előtt. Következésképpen, ezek megemlítésének hiánya semmi esetre sem képezhet olyan indokot, amely akadályozza a keresetindítási határidő megkezdődését, és így nem vonhatja maga után a felperesnek az e határidőktől való eltérés

igazolására alkalmas, az ítélkezési gyakorlat értelmében vett menthető tévedését (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2015. december 10-i NICO kontra Tanács végzés, C-153/15 P, nem tették közzé, EU:C:2015:811, 56–61. pont).

- 74 Hozzá kell fűzni, hogy nem lehet helyt adni a felperes által a 2020. július 8-i észrevételeiben előadott azon állításoknak, amelyek szerint a Tanács téves címre közölte a 2020/117 határozatot, mivel az ezen intézmény által benyújtott dokumentumokból kitűnik, hogy ezt a határozatot ugyanarra a címre közölte, amelyet a felperes az általa a Törvényszék Hivatalához benyújtott valamennyi eljárési iratban – köztük az említett észrevételekben – a lakóhelyeként megjelöl.
- 75 Következésképpen úgy kell tekinteni, hogy a 2020/117 határozattal szembeni keresetindítási határidők a felperes vonatkozásában az e határozat Tanács általi, 2020. február 1-jén történt közlésének időpontjában kezdődtek meg.
- 76 A keresetindítási határidő tiszteletben tartását illetően meg kell állapítani, hogy ez a két hónap tíznapos határidő 2020. április 13-án járt le. Következésképpen a 2020/117 határozatra irányuló kiigazítási beadvány 2020. június 24-i benyújtása elkésztett, az e határozattal szembeni kereseti kérelmek pedig elfogadhatatlanok. Ebből következik, hogy a keresetet az említett határozatot érintő részében el kell utasítani.

B. Az ügy érdeméről

- 77 A 2018/141 határozat és a 2019/135 határozat megsemmisítésére irányuló kereseti kérelmeinek alátámasztása céljából a felperes formálisan három jogalapot hoz fel. Az első jogalap az Egyesült Nemzetek Szervezetének Közgyűlése által 2003. október 31-én New York-ban elfogadott, az ENSZ korrupció elleni egyezményének megsértésén alapul. A második jogalap „nyilvánvaló” értékelési hibákon alapul, és három részre tagolódik, amelyek elsősorban az arányosság elvének megsértéséhez kapcsolódnak, másodsorban a felperes azon jogának megsértéséhez, hogy ügyét a tunéziai hatóságok észszerű határidőn belül bírálják el, harmadsorban pedig ahhoz, hogy a Tanács nem folytatott le további vizsgálatokat. A harmadik jogalap a hatáskörrel való visszaélésen alapul, amennyiben a neve vitatott jegyzéken való fenntartásának alapjául szolgáló büntetőeljárás célja valójában az volt, hogy utólagosan igazolja tunéziai vagyontárgyainak és vagyonának elkobzását.
- 78 A második jogalap vizsgálatával kell kezdeni.

1. A második, „nyilvánvaló” értékelési hibákra alapított jogalapról

a) Előzetes megfontolások

- 79 Előjáróban egyrészről meg kell állapítani, hogy a jelen jogalap második és harmadik részét illetően úgy kell tekinteni, hogy az – a keresetlevélben és a válaszban található megfogalmazásbeli eltérései ellenére – értékelési hibán, nem pedig nyilvánvaló értékelési hibán alapul. A Tanács ugyanis egyáltalán nem rendelkezett mérlegelési mozgástérrel annak meghatározásához, hogy rendelkezésére állnak-e elegendő információk annak értékeléséhez, hogy a tunéziai hatóságok tiszteletben tartották a felperes észszerű időn belüli határozathozatalhoz való jogát, valamint hogy ezek az információk jogszerű kéteket kelthetnek-e ezen jog tiszteletben tartását illetően (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2018. szeptember 27-i Ezz és társai kontra Tanács ítélet, T-288/15, EU:T:2018:619, 215. pont).
- 80 Másrészről, a jelen jogalap keretében szükségesnek tűnik mérlegelni, hogy milyen következtetéseket kell esetlegesen levonni a 2018. december 19-i Azarov kontra Tanács ítéletből (C-530/17 P, EU:C:2018:1031), a 2019. július 11-i Azarov kontra Tanács ítéletből (C-416/18 P, nem tették közzé, EU:C:2019:602) és a 2019. október 22-i Azarov kontra Tanács végzésből (C-58/19 P, nem tették közzé,

EU:C:2019:890). 2019. december 13-i pervezető intézkedése keretében a Törvényszék felkérte a feleket, hogy nyújtsák be az e kérdéssel kapcsolatos észrevételeiket, és különösen, hogy jelezzék, úgy vélik-e – és milyen mértékben –, hogy különösen ezen ítéletek és végzés tükrében a 2018/141 határozat és a 2019/135 határozat megfelel az indokolási kötelezettségnek.

- 81 2019. december 27-i írásbeli válaszában a felperes jelezte lényegében, hogy a 2018. december 19-i Azarov kontra Tanács ítéletben (C-530/17 P, EU:C:2018:1031), a 2019. július 11-i Azarov kontra Tanács ítéletben (C-416/18 P, nem tették közzé, EU:C:2019:602) és a 2019. október 22-i Azarov kontra Tanács végzésben (C-58/19 P, nem tették közzé, EU:C:2019:890) meghatározott követelményeket alkalmazni kell a jelen ügyben. Kijelentette, hogy ezek a követelmények a Tanács azon kötelezettségéhez kapcsolódnak, hogy vizsgálatokat kell lefolytatnia a tunéziai hatóságok által nyújtott azon információkkal kapcsolatban, amelyeket az általa az ügy érdemével kapcsolatban felhozott jogalapok keretében kiemelt. Előadta, hogy a 2018/141 határozat és a 2019/135 határozat semmiféle indokolást nem tartalmazott azon okokat illetően, amelyek miatt a Tanács úgy vélte, hogy a tunéziai államnak az e határozatok alapjául szolgáló határozatát a védelemhez való jog és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog tiszteletben tartásával fogadták el. Ebből másodlagosan azt a következtetést vonta le, hogy az ezen indokolás hiányára alapított jogalpnak e határozatok megsemmisítését kell maga után vonnia.
- 82 2020. január 16-i írásbeli válaszában a Tanács elsősorban azzal érvelt, hogy egyrészt a 2016. február 18-i Tanács kontra Bank Mellat ítélet (C-176/13 P, EU:C:2016:96) és a 2016. április 21-i Tanács kontra Bank Saderat Iran ítélet (C-200/13 P, EU:C:2016:284), másrészt pedig a 2018. december 19-i Azarov kontra Tanács ítélet (C-530/17 P, EU:C:2018:1031) együttes értelmezéséből kitűnik, hogy olykor vonatkozhat rá az annak vizsgálatára irányuló kötelezettség, hogy a védelemhez való jogot és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogot tiszteletben tartották-e, és vonatkozhat rá az ennek a szóban forgó jogi aktusokban való megemlítésére irányuló járulékos kötelezettség, és hogy olykor nem vonatkoznak rá ilyen kötelezettségek. Álláspontja szerint egyrészt a C-176/13. P. sz. és a C-200/13. P. sz. ügy, valamint másrészt a C-530/17. P. sz. ügy közötti különbség abban áll, hogy a két előbbi ügyben az érintett szervezetek e tekintetben nem nyújtottak be észrevételeket a Tanácsnak, míg a harmadik ügyben a szóban forgó személy – a megtámadott határozat elfogadását megelőzően – hivatkozott a fent említett kötelezettségekre. A jelen ügyben azonban a felperes nem nyújtott be ilyen észrevételeket. A Tanács másodsorban előadta, hogy a 2018/141 határozat és a 2019/135 határozat indokolása – az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően – elegendő információkat tartalmazott ahhoz, hogy vizsgálni lehessen megalapozottságát, valamint ahhoz, hogy az uniós bíróság felülvizsgálhassa e két határozat jogszerűségét. Ezen túlmenően, e határozatokat a felperes számára ismert kontextusban fogadták el. A Tanács harmadsorban azt állítja, hogy a tunéziai alkotmány 27., 29. és 108. cikke, valamint a tunéziai büntető törvénykönyv 13., 47., 50., 59., 66. és 175. cikke garanciákkal szolgál a felperes észszerű határidőn belül lefolytatott, tisztességes eljárásához való jogával és a védelemhez való jogának tiszteletben tartásával kapcsolatban. Ezek a rendelkezések bizonyítják, hogy a Tunéziai Köztársaság olyan jogi kerettel rendelkezik, amely védi ezeket a jogokat, és e rendelkezések az említett határozatok részét képezik, amennyiben azok olyan kontextusba tartoznak, amelyet a felperes ismert, illetve amelyről – legalábbis – tudnia kellett.
- 83 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy egy szervezetnek a terrorizmus leküzdése érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló, 2001. december 27-i 2580/2001/EK rendeletet (HL 2001. L 344., 70. o., magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 207. o.; helyesbítés: HL 2014. L 200., 23. o.) 2. cikkének (3) bekezdésében előírt jegyzékbe való felvétele fenntartásának jogszerűségével foglalkozó törvényszéki ítélettel szemben benyújtott fellebbezéssel összefüggésben a Bíróság megállapította, hogy a Tanácsnak azt megelőzően, hogy valamely harmadik állam hatóságának a határozatát alapul veszi, ellenőriznie kell, hogy e határozatot a védelemhez való jog és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog tiszteletben tartása mellett fogadták-e el (2017. július 26-i Tanács kontra LTTE ítélet, C-599/14 P, EU:C:2017:583, 24. pont).

- 84 A Bíróság e tekintetben emlékeztett arra, hogy több alkalommal megállapította, hogy a korlátozó intézkedések elfogadása során a Tanács köteles tiszteletben tartani az uniós jogrend szerves részét képező alapvető jogokat, amelyek többek között magukban foglalják a védelemhez való jogot és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogot (lásd: 2017. július 26-i Tanács kontra LTTE ítélet, C-599/14 P, EU:C:2017:583, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 85 A Bíróság továbbá jelezte, hogy az ilyen vizsgálat lefolytatásának szükségessége többek között abból ered, hogy az érintett személyek vagy szervezetek annak biztosítása útján történő védelmére irányuló célkitűzés, hogy a szóban forgó jegyzékbe való első felvételük csak kellőképpen szilárd ténybeli alapon történhessen, csak akkor érhető el, ha a harmadik országok azon határozatait, amelyekre a Tanács a személyeknek és szervezeteknek az említett jegyzékbe való első felvételét alapítja, a védelemhez való jog és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog tiszteletben tartása mellett kerülnek elfogadásra (lásd ebben az értelemben: 2017. július 26-i Tanács kontra LTTE ítélet, C-599/14 P, EU:C:2017:583, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 86 A Bíróság ebből azt a következtetést vonta le, hogy annak a garanciája, hogy a harmadik országbeli hatóság határozatát a védelméhez való jog és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog tiszteletben tartása mellett fogadták el, alapvető jelentőségű az említett felvétel, valamint az ezt követő, a pénzeszközök befagyasztásáról szóló határozatok rendszerében, és hogy következésképpen a Tanács köteles arra, hogy az e határozatokra vonatkozó indokolások keretében olyan információkat nyújtson, amelyek alapján megállapítható, hogy vizsgálta e jogok tiszteletben tartását (lásd ebben az értelemben: 2017. július 26-i Tanács kontra LTTE ítélet, C-599/14 P, EU:C:2017:583, 31. pont).
- 87 Végezetül, a Bíróság a Tanács azon érvére válaszolt, amely szerint mivel a harmadik ország úgy tekintheti, hogy a pénzeszközök befagyasztásáról szóló szóban forgó határozatok indokolása keretében megfogalmazott észrevétel, amely arra vonatkozik, hogy a harmadik ország tiszteletben tartja-e a védelemhez való jogot és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogot, a belső ügyeibe való beavatkozásnak minősül, a Törvényszék által megkövetelt indokolás akadályozza a Tanácsot abban, hogy harmadik országok határozatait vegye alapul. A Bíróság e tekintetben jelezte, hogy e célból elegendő, ha a Tanács a pénzeszközök befagyasztását elrendelő határozatra vonatkozó indokolások keretében röviden ismerteti azokat az indokokat, amelyek miatt úgy véli, hogy a harmadik ország határozata, amelyet alapul kíván venni, e jogok tiszteletben tartása mellett került elfogadásra (lásd ebben az értelemben: 2017. július 26-i Tanács kontra LTTE ítélet, C-599/14 P, EU:C:2017:583, 20., 32. és 33. pont).
- 88 Ezután emlékeztetni kell arra, hogy a 2018. december 19-i Azarov kontra Tanács ítéletben (C-530/17 P, EU:C:2018:1031) a Bíróság egy ehhez hasonló kérdésben hozott határozatot egy természetes személynek a 2015. január 29-i (KKBP) 2015/143 határozattal (HL 2015. L 24., 16. o.) módosított, az ukrajnai helyzetre tekintettel egyes személyekkel, szervezetekkel és szervekkel szembeni korlátozó intézkedések meghozataláról szóló, 2014. március 5-i 2014/119/KKBP határozat (HL 2014. L 66., 26. o.; helyesbítés: HL 2014. L 70., 35. o.) mellékletében, illetve a 2015. január 29-i (EU) 2015/138 rendelettel (HL 2015. L 24., 1. o.) módosított, az ukrajnai helyzetre tekintettel egyes személyekkel, szervezetekkel és szervekkel szembeni korlátozó intézkedések meghozataláról szóló, 2014. március 5-i 208/2014/EU rendelet (HL 2014. L 66., 1. o.; helyesbítések: HL 2014. L 70., 36. o.; HL 2014. L 305., 117. o.) I. mellékletében szereplő jegyzékbe való felvétele fenntartásának jogszerűségével foglalkozó törvényszéki ítélettel szemben benyújtott fellebbezéssel összefüggésben.
- 89 A 2018. december 19-i Azarov kontra Tanács ítéletben (C-530/17 P, EU:C:2018:1031) a Bíróság megállapította, hogy a fenti 83–87. pontban felidézett elveket alkalmazni kell a szóban forgó ügy fellebbezőjének helyzetére, mivel a vele szemben hozott korlátozó intézkedések harmadik állam olyan hatóságának a határozatán alapul, amely az állami pénzeszközök hűtlen kezelésével kapcsolatos bűncselekményre vonatkozó nyomozás megindítására és lefolytatására e tekintetben hatáskörrel rendelkezik. A Bíróság e tekintetben megállapította, hogy irreleváns a megtámadott ítéletben említett azon körülmény, hogy az ilyen határozat megléte nem a 2014/119 határozat 1. cikkének

(1) bekezdésében meghatározott jegyzékbe vételi kritériumnak, hanem azon ténybeli alapnak minősül, amelyen a szóban forgó korlátozó intézkedések alapulnak (lásd ebben az értelemben: 2018. december 19-i Azarov kontra Tanács ítélet, C-530/17 P, EU:C:2018:1031, 25–30. pont).

- 90 A Bíróság ebből azt a következtetést vonta le, hogy téves jogalkalmazáson alapul a Törvényszék azon érvelése, amely alapján megállapította, hogy a 2014. október 16-i LTTE kontra Tanács ítéletben (T-208/11 és T-508/11, EU:T:2014:885) alkalmazott megközelítés nem ültethető át az ügyre (lásd ebben az értelemben: 2018. december 19-i Azarov kontra Tanács ítélet, C-530/17 P, EU:C:2018:1031, 31–33. pont).
- 91 Közelebbről: a Bíróság szerint egyrészt a Tanács csak akkor állapíthatja meg, hogy valamely jegyzékbe vételre vonatkozó határozat kellően szilárd ténybeli alappal rendelkezik, miután maga ellenőrizte, hogy tiszteletben tartották a védelemhez való jogot és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogot az érintett harmadik állam azon határozatának meghozatalakor, amelyet a korlátozó intézkedések elfogadásához alapul kíván venni (2018. december 19-i Azarov kontra Tanács ítélet, C-530/17 P, EU:C:2018:1031, 34. pont).
- 92 A Bíróság másrészt úgy vélte, hogy az egyfelől a terrorizmus elleni küzdelem keretében előírt korlátozó intézkedések modellje, másfelől pedig az ukrajnai helyzetre tekintettel hozott korlátozó intézkedések modellje között a szöveget, a rendszert és a célkitűzést illetően a Törvényszék által azonosított különbségek nem járhatnak azzal a hatással, hogy a 2014. október 16-i LTTE kontra Tanács ítéletben (T-208/11 és T-508/11, EU:T:2014:885) elfogadott megközelítésből eredő garanciák alkalmazását kizárólag az elsőként említett modell keretében elfogadott korlátozó intézkedésekre korlátozzák, és kizárják azokat a korlátozó intézkedéseket, amelyek a valamely harmadik állammal való, a Tanács által egy politikai választás alapján eldöntött együttműködés keretében modellnek minősülnek (lásd ebben az értelemben: 2018. december 19-i Azarov kontra Tanács ítélet, C-530/17 P, EU:C:2018:1031, 37. pont).
- 93 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 2018. december 19-i Azarov kontra Tanács ítéletben (C-530/17 P, EU:C:2018:1031) szereplő, a fenti 89–92. pontban felidézett megfontolások – a kontextusbeli eltérések ellenére – a jelen ügy körülményeire is átvihetők. Vitathatatlan ugyanis, hogy a tunéziai helyzetre tekintettel előírt korlátozó intézkedések modellje hasonlóságokat mutat az ukrajnai helyzetre tekintettel hozott korlátozó intézkedések modelljével. Ily módon a vitatott jegyzékbe felvett személyek, köztük a felperes pénzeszközeinek befagyasztása szintén valamely harmadik állam olyan hatóságának – a jelen ügyben a Tunéziai Köztársaság hatóságainak – a határozatán alapul, amely az állami pénzeszközök hűtlen kezelésével kapcsolatos bűncselekményre vonatkozó nyomozás megindítására és lefolytatására e tekintetben hatáskörrel rendelkezik.
- 94 Következésképpen a jelen ügyben ebből azt a következtetést kell levonni, hogy a Tanács egyrészt köteles vizsgálni, hogy a felperessel szemben Tunéziában folytatott bírósági eljárások során tiszteletben tartották a felperes védelemhez való jogát és hatékony bírói jogvédelemhez való jogát, másrészt pedig köteles indokolni azokat az okokat, amelyek miatt úgy véli, hogy ezeket a jogokat tiszteletben tartották.
- 95 Ezen túlmenően, ezek a kötelezettségek annál is inkább elengedhetetlennek tűnnek, hogy – amint az a 2011/72 határozat (1) preambulumbekkezdéséből következik – ezt a határozatot és a későbbi határozatokat a többek között az emberi jogok és a jogállamiság tiszteletben tartásának előmozdítására irányuló, az EUSZ 21. cikk (2) bekezdésének b) pontjában szereplő célkitűzéseken alapuló, Tunézia támogatását célzó politika keretében fogadták el. Következésképpen, e határozatok célja – vagyis hogy elősegítsék az állami pénzeszközök hűtlen kezelésének tunéziai hatóságok általi megállapítását, és fenntartsák e hatóságok számára azon lehetőséget, hogy az ebből a hűtlen kezelésből származó jövedelmet visszatéríthessék – e célkitűzések tekintetében irrelevánssá válna, ha ennek megállapítására az igazságszolgáltatás – akár önkényes – megtagadásával került volna sor (lásd ebben

az értelemben és analógia útján: 2017. október 5-i Mabrouk kontra Tanács ítélet, T-175/15, EU:T:2017:694, 64. pont; 2018. szeptember 27-i Ezz és társai kontra Tanács ítélet, T-288/15, EU:T:2018:619, 68. pont).

- ⁹⁶ Igaz, hogy egy személynek a vitatott jegyzéken való fenntartásával kapcsolatos jogvitára vonatkozó, 2017. október 5-i Mabrouk kontra Tanács ítélet (T-175/15, EU:T:2017:694) 65. és 72. pontjában a Törvényszék többek között megállapította, hogy valamely személynek a jegyzéken való fenntartásához a Tanács csupán a felperessel szemben az állami pénzeszközök hűtlen kezelésének minősíthető cselekmények miatt folyamatban lévő bírósági eljárás fennállására vonatkozó bizonyítékokat köteles összegyűjteni, valamint hogy a Tanács csak akkor köteles elvégezni e tekintetben a szükséges vizsgálatokat, ha olyan objektív, megbízható, pontos és egyező bizonyítékok állnak fenn, amelyek jogszerű kérdéseket vethetnek fel arra vonatkozóan, hogy tiszteletben tartották-e a felperes észszerű időn belüli határozathozatalhoz való jogát a vele szemben folyamatban lévő és pénzeszközei Unióban való befagyasztásának alapjául szolgáló igazságügyi nyomozás keretében.
- ⁹⁷ A Törvényszék hasonló érvelést alkalmazott azon személyek tisztességes eljáráshoz és ártatlanság vélelmének védelméhez való joga egyiptomi hatóságok általi tiszteletben tartásának vizsgálatát illetően, akiknek az egyiptomi helyzet tekintetében egyes személyekkel, szervezetekkel és szervekkel szemben hozott korlátozó intézkedésekről szóló, 2011. március 21-i 2011/172/KKBP tanácsi határozat (HL 2011. L 76., 63. o.; helyesbítés: HL 2014. L 203., 113. o.) mellékletében található jegyzékbe való felvételét fenntartották (lásd ebben az értelemben: 2018. szeptember 27-i Ezz és társai kontra Tanács ítélet, T-288/15, EU:T:2018:619, 70., 214. és 215. pont).
- ⁹⁸ A fenti 96. és 97. pontban hivatkozott ítéletek meghozatalakor azonban a 2018. december 19-i Azarov kontra Tanács ítéletet (C-530/17 P, EU:C:2018:1031) még nem hirdették ki. A Bíróság tehát még nem hozott határozatot arról a kérdéssel, hogy a 2014. október 16-i LTTE kontra Tanács ítéletben (T-208/11 és T-508/11, EU:T:2014:885) elfogadott megközelítést át lehet-e ültetni a valamely harmadik állammal folytatott olyan együttműködés keretében elfogadott korlátozó intézkedések modelljére, amelynek célja, hogy segítséget nyújtson ezen államnak az állami pénzeszközök hűtlen kezelése elleni küzdelemben, és figyelemmel arra, hogy az esetlegesen az állami pénzeszközök hűtlen kezelésének minősülő bűncselekményekkel kapcsolatban ezen állam hatóságai bírósági eljárásokat indítottak.
- ⁹⁹ Egyebekben a fenti 96. és 97. pontban hivatkozott ítéletekben a Törvényszék olyan jogalapokat és kifogásokat vizsgált, amelyek azon alapultak, hogy a Tanács állítólagosan elmulasztott további vizsgálatokat végezni azt követően, hogy a felperesek olyan információkat küldtek meg számára, amelyek – álláspontjuk szerint – feltárhatták a Charta 47. cikkében rögzített hatékony bírói jogvédelem elve által védett jogok megsértését. Ezek a jogalapok, illetve kifogások tehát nem vetették fel azt a kérdést, hogy a Tanácsnak e tekintetben anélkül kell-e hivatalból vizsgálatokat folytatnia, hogy megvárná, hogy az érintett személyek az e vizsgálatokat igazoló észrevételeket nyújtsanak be, és még kevésbé vetették fel azt a kérdést, hogy a Tanácsnak kifejezetten indokolnia kell-e az e vizsgálatokból levont következtetéseket.
- ¹⁰⁰ Ezeket a megfontolásokat nem kérdőjelezi meg az ítélkezési gyakorlatnak a Tanács által a 2020. január 16-i írásbeli válaszában elvégzett elemzése.
- ¹⁰¹ Elsősorban ugyanis nem meggyőző az az összehasonlítás, amelyet a Tanács a 2018. december 19-i Azarov kontra Tanács ítéletben (C-530/17 P, EU:C:2018:1031) szereplő ítélkezési gyakorlat, valamint a 2016. február 18-i Tanács kontra Bank Mellat ítéletből (C-176/13 P, EU:C:2016:96) és a 2016. április 21-i Tanács kontra Bank Saderat Iran ítéletből (C-200/13 P, EU:C:2016:284) eredő ítélkezési gyakorlat között végzett.

- 102 E tekintetben elegendő megállapítani egyrészről, hogy a 2016. február 18-i Tanács kontra Bank Mellat ítélet (C-176/13 P, EU:C:2016:96) 88–91. pontja, valamint a 2016. április 21-i Tanács kontra Bank Saderat Iran ítélet (C-200/13 P, EU:C:2016:284) 81–84. pontja – amelyekre a Tanács hivatkozik – arra a kérdésre vonatkozik, hogy köteles-e vizsgálni az érintett szervezetre vonatkozó információk relevanciáját és megalapozottságát az e szervezettel szembeni korlátozó intézkedéseket előíró jogi aktusok elfogadása előtt, és e jogi aktusok indokolásában jelezni, hogy lefolytatott ilyen vizsgálatokat. Ezek a pontok azonban – a 2018. december 19-i Azarov kontra Tanács ítélet (C-530/17 P, EU:C:2018:1031) 25–37. pontjával ellentétben – nem arra a kérdésre vonatkoznak, hogy a Tanács az ilyen jogi aktusok elfogadása előtt köteles-e vizsgálni, hogy a fellebbező védelemhez való jogát és hatékony bírói jogvédelemhez való jogát tiszteletben tartották az e jogi aktusok alapjául szolgáló eljárások keretében, valamint hogy az említett jogi aktusok indokolásában – járulékosan – köteles-e jelezni e vizsgálatok eredményét. Ugyanígy, meg kell állapítani, hogy a 2018. december 19-i Azarov kontra Tanács ítéletben (C-530/17 P, EU:C:2018:1031) a Bíróság egyáltalán nem úgy vélte, hogy a szóban forgó jogi aktusok elfogadása előtt a Tanács köteles volt módszeresen vizsgálni a harmadik ország által megindított azon eljárások relevanciáját és megalapozottságát, amelyekre támaszkodik, és erre e jogi aktusok indokolásában utalni.
- 103 Másrészről meg kell állapítani, hogy a 2016. február 18-i Tanács kontra Bank Mellat ítélet (C-176/13 P, EU:C:2016:96) és a 2016. április 21-i Tanács kontra Bank Saderat Iran ítélet (C-200/13 P, EU:C:2016:284) alapjául szolgáló ügyekben azok a korlátozó intézkedések, amelyek jogszerűségét a Törvényszék a szóban forgó fellebbezések tárgyát képező ítéletekben vizsgálta, Iránnak az atomfegyverek elterjedésének veszélyével járó tevékenységeihez az érintett szervezetek által nyújtott támogatásra vonatkozóan a tagállamok által benyújtott olyan információkon alapultak, amelyek e szervezeteknek az ezen intézkedésekkel érintett személyek, szervezetek vagy szervek jegyzékébe való felvételre irányuló javaslatuk alátámasztására irányultak. Az említett intézkedések tehát – a 2018. december 19-i Azarov kontra Tanács ítélet (C-530/17 P, EU:C:2018:1031) alapjául szolgáló ügybeli helyzettel ellentétben – nem a büntetőeljárások megindításához hasonló közigazgatási vagy bírósági határozatokon alapultak.
- 104 Másodsorban, a Tanács érvelésével ellentétben, a 2018. december 19-i Azarov kontra Tanács ítéletből (C-530/17 P, EU:C:2018:1031) nem tűnik ki, hogy a valamely harmadik országban az érintett személlyel szemben megindított bírósági eljárás során az e személy védelemhez való joga és hatékony bírói jogvédelemhez való joga tiszteletben tartásának vizsgálatára irányuló kötelezettség csak a vitatott intézkedések elfogadása előtt a fellebbező által benyújtott észrevételek mellett áll fenn. Ezen ítéletnek – a fenti 89–92. pontjában összefoglalt – 25–37. pontjából inkább azt a következtetést lehet levonni, hogy a Bíróság feltétlen jelleggel akarta felruházni ezt a kötelezettséget. Amint az ugyanis többek között az említett ítélet 28. pontjából következik, a Bíróság lényegében megállapította, hogy a Tanács által elfogadott korlátozó intézkedések alapjául szolgáló bírósági eljárások során a védelemhez való jog és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog tiszteletben tartása ezen intézkedések ténybeli alapjának egyik alkotóelemét képezi. Márpedig az ugyanezen pontban felidézett állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a Tanácsnak módszeresen és előzetesen vizsgálnia kell e ténybeli alap kellően szilárd jellegét.
- 105 A 2018. december 19-i Azarov kontra Tanács ítéletnek (C-530/17 P, EU:C:2018:1031) ezt az értelmezését nem kérdőjelezi meg az ítéletnek a Tanács által hivatkozott 39. pontja, amely azt az állandó ítélkezési gyakorlatot idézi fel, hogy vitatás esetén az Unió hatáskörrel rendelkező hatóságának kell az érintett személlyel szemben felhozott indokok megalapozottságát bizonyítani, és nem az érintett személynek kell az említett indokok megalapozottságának hiányára vonatkozó bizonyítékot szolgáltatni (2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 121. pont; 2013. november 28-i Tanács kontra Fulmen és Mahmoudian ítélet, C-280/12 P, EU:C:2013:775, 66. pont).

106 Egyrésztől ugyanis, a 2018. december 19-i Azarov kontra Tanács ítélet (C-530/17 P, EU:C:2018:1031) 39. pontjában kifejtett megfontolások egy további indokot mondanak ki, de ezek – az ezen ítélet 25–37. pontjában szereplő megfontolásokkal ellentétben – nem meghatározó jellegűek a Bíróság érvelésében. Másrésztől emlékeztetni kell arra, hogy az ügyben a Bíróság által felidézett elvet első alkalommal olyan kontextusban mondták ki, amelyben a Bíróság – egy, a Törvényszék előtti keresetben a korlátozó intézkedésekkel érintett személy általi vitatás keretében eljárva – megállapította, hogy a Tanács feladata információk vagy bizonyítékok azzal a céllal történő benyújtása, hogy a Törvényszék vizsgálhassa, hogy megalapozottak-e az ezen intézkedéseket alátámasztó indokok (lásd ebben az értelemben: 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 119. és 120. pont). Ebből az ítélkezési gyakorlatból tehát egyáltalán nem lehet azt a következtetést levonni, hogy az uniós bíróság előtti bizonyítási teherrel és a bizonyításfelvétellel kapcsolatos, ekként meghatározott elvet csak akkor kell alkalmazni, ha a közigazgatási eljárás keretében a fellebbező – az általa megtámadott intézkedések elfogadása előtt – az ezen intézkedések ténybeli alapjának vitatására irányuló észrevételeket terjesztett elő.

107 A jelen ügyben – jóllehet a felperes nem hoz fel a 2018/141 határozatot és a 2019/135 határozatot illetően az indokolási kötelezettség megsértésével kapcsolatos jogalapot – a második jogalap második és harmadik része felveti egyrészt az észszerű időn belüli határozathozatalhoz való, a hatékony bírói jogvédelemhez való jog egyik alkotóelemét képező joga tiszteletben tartásának a Tanács általi értékelésével kapcsolatos kérdést, másrészt pedig az e tekintetben az ezen intézmény által lefolytatott vizsgálatokkal kapcsolatos kérdést. Most tehát a fenti 83–106. pontban kifejtett elvek tükrében kell vizsgálni ezt a két részt.

b) A második jogalaphoz a második, a felperes észszerű időn belüli határozathozatalhoz való jogának a tunéziai hatóságok általi tiszteletben tartásával kapcsolatban a Tanács által elkövetett értékelési hibára alapított részéről

108 A felperes előadja, hogy a vele szemben folytatott bírósági eljárás keretében 2011 óta egyetlen eljárási cselekményre sem került sor, holott lakóhelye ismert a tunéziai hatóságok számára, ő maga pedig a hatóságok rendelkezésére áll. Előadja, hogy soha nem hallgatták meg, idézték be, illetve semmiféle vizsgálati cselekményt nem folytattak le vele szemben. Azzal érvel, hogy ebből kifolyólag – a 2016. június 30-i CW kontra Tanács ítélet (T-516/13, nem tették közzé, EU:T:2016:377) 172. pontja és a 2017. október 5-i Mabrouk kontra Tanács ítélet (T-175/15, EU:T:2017:694) 64., 65., 71., 222. és 223. pontja tükrében – a Törvényszéknek meg kell állapítania, hogy a Tanács értékelési hibát követett el az észszerű időn belüli határozathozatalhoz való jogának tiszteletben tartását illetően. A válaszban emellett előadja, hogy vitatható a tunéziai hatóságok által a Tanács részére 2019. augusztus 1-jén megküldött dokumentumok valódisága és hihetősége. Végezetül azzal érvel, hogy a Tanács 2011 óta nem folytatta le a szükséges vizsgálatokat, jóllehet ő maga – a vele szemben folytatott bírósági eljárások alapjának megkérdőjelezése céljából – rendszeresen nyújtott be észrevételeket ehhez az intézményhez.

109 A Tanács előadja, hogy a 2018/141 határozat és a 2019/135 határozat elfogadásakor semmiféle olyan objektív, megbízható, pontos és egyező bizonyíték nem létezett, amely – a 2017. október 5-i Mabrouk kontra Tanács ítélet (T-175/15, EU:T:2017:694) 64. és 65. pontja értelmében – jogszerű kérdéseket vethetett fel a felperes észszerű időn belüli határozathozatalhoz való jogának a tunéziai igazságügyi hatóságok általi, a felperessel szemben általuk megindított bírósági eljárások keretében történő tiszteletben tartását illetően. Közelebbről: a Tanács azzal érvel, hogy az említett határozatok elfogadását megelőzően a felperes nem terjesztett elő a vele szemben folytatott igazságügyi nyomozás keretében az eljárási tevékenységek teljes hiányával kapcsolatos, semmiféle ilyen bizonyítékot. Egyebekben kijelenti, hogy a felperesnek a pusztán az eljárási tevékenységek e hiányával kapcsolatos érve alapján nem lehet levonni azt a következtetést, hogy az észszerű időn belüli határozathozatalhoz való joga tunéziai hatóságok általi tiszteletben tartását illetően értékelési hibát követett el, a nyomozás időtartamát esetlegesen igazoló, a 2017. október 5-i Mabrouk kontra Tanács ítélet (T-175/15,

EU:T:2017:694) 221. és 222. pontjában, valamint a 2018. november 15-i Mabrouk kontra Tanács ítélet (T-216/17, nem tették közzé, EU:T:2018:779) 52. pontjában kimondott körülményekre tekintettel. Hozzáfűzi, hogy a tunéziai hatóságok által megküldött 2019. augusztus 1-jei tevékenységi jelentés igazolja, hogy a pénzeszközök, valamint az ingó- és ingatlanvagyon elkobzásáról szóló, 2011. március 14-i 2011–13. sz. tunéziai törvényrendelet továbbra is alkalmazandó a felperesre, és a jelentésből kitűnik, hogy a felperes bizonyos számú bűncselekményben részt vett.

- 110 A viszonzásban a Tanács válaszol a felperesnek a tunéziai hatóságok által átadott dokumentumok hihetőségével kapcsolatos állításaira. Ezen eljárás összetettségét illusztrálандó a mellékletben csatolt többek között egy, a jogsegély iránti nemzetközi megkereséseket tartalmazó táblázatot, és rámutat, hogy a folyamatban lévő ügyeket tartalmazó – és szintén csatolt – táblázatra figyelemmel úgy tekinthető, hogy a felperes szökésben van.
- 111 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy az észszerű időn belüli határozathozatal elve a hatékony bírói jogvédelemhez való azon jog egyik alkotóeleme, amelyet a Charta 47. cikkének második bekezdése és a jogilag kötelező erejű olyan nemzetközi jogi eszközök több rendelkezése véd, amelyek a hasonló tartalommal bíró, tisztességes eljáráshoz való jogot védik. Ez a helyzet különösen az Egyesült Nemzetek Szervezetének Közgyűlése által 1966. december 16-án elfogadott Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányának (kihirdette: az 1976. évi 8. törvényerejű rendelet) 14. cikke (3) bekezdésének c) pontja esetében, amely Egyezségokmányának többek között a Tunéziai Köztársaság is részes fele (lásd ebben az értelemben: 2017. október 5-i Mabrouk kontra Tanács ítélet, T-175/15, EU:T:2017:694, 64. pont).
- 112 E tekintetben pontosítani kell azt is, hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlata tükrében az észszerű időn belüli határozathozatalhoz való, a nemzetközi jogban kimondott jog tiszteletben tartását az ügy körülményeire tekintettel kell vizsgálni, amelyek többek között az ügy bonyolultságával, valamint a felperes és a hatáskörrel rendelkező hatóságok magatartásával kapcsolatos kritériumokon alapuló átfogó értékelést tesznek szükségessé. Az uniós bíróságok ítélkezési gyakorlatában hasonló elvek szabályozzák a Charta 47. cikkében rögzített észszerű időn belüli határozathozatalhoz való jog tiszteletben tartásának vizsgálatát (lásd: 2017. október 5-i Mabrouk kontra Tanács ítélet, T-175/15, EU:T:2017:694, 71. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 113 Egyebekben, a fenti 104. pontban megállapítottaknak megfelelően, a 2018. december 19-i Azarov kontra Tanács ítélet (C-530/17 P, EU:C:2018:1031) 25–37. pontját – amelyek tartalmát a fenti 89–92. pont megismétli – akként kell értelmezni, hogy a felperessel szemben folytatott igazságügyi nyomozás során a felperes védelemhez való joga és hatékony bírói jogvédelemhez való joga tiszteletben tartásának biztosítására irányuló kötelezettség feltétlen jelleget ölt. A Tanács következőképpen csak akkor dönthet úgy, hogy valamely személynek a vitatott jegyzékbe való felvételét meghosszabbítja, ha ezt megelőzően meg tudott bizonyosodni e jogok tiszteletben tartásáról, és különösen az észszerű időn belüli határozathozatalhoz való jog tiszteletben tartásáról, akár hivatalból, és annak megvárása nélkül, hogy az érintett személy olyan objektív, megbízható, pontos és egyező bizonyítékokat nyújtson be a számára, amelyek jogszerű kérdéseket vethetnek fel e jogok tiszteletben tartását illetően.
- 114 Ezen túlmenően, konkrétabban az észszerű időn belüli határozathozatalhoz való jog tiszteletben tartásának vizsgálatát illetően megállapítható, hogy minél hosszabb a korlátozó intézkedés ténybeli alapjául szolgáló bírósági eljárások időtartama, annál inkább szükségesnek bizonyulhat, hogy a Tanács ezt a vizsgálatot lefolytassa mielőtt dönt arról, hogy ezt az intézkedést ismét meg kell-e hosszabbítani, vagy sem (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2019. január 30-i Stavytskyi kontra Tanács ítélet, T-290/17, EU:T:2019:37, 132. pont).

- 115 A jelen ügyben konkrétan fel kell idézni a felperes pénzeszközei befagyasztásának biztosítási jellegét és annak célját, azaz a megindított bírósági eljárások végén az állami pénzeszközök hűtlen kezelése tunéziai hatóságok általi megállapításának elősegítését, és azon lehetőség e hatóságok számára való fenntartását, hogy az ebből a hűtlen kezelésből származó jövedelmet végül visszatéríttethessék (lásd ebben az értelemben: 2017. október 5-i Mabrouk kontra Tanács ítélet, T-175/15, EU:T:2017:694, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A Tanács feladata tehát elkerülni, hogy ezt az intézkedést csak azért ne hosszabbítsák meg feleslegesen, a felperes jogainak és szabadságainak kárára – amelyekre ez az intézkedés jelentősen kedvezőtlen hatást gyakorol –, mert az annak alapjául szolgáló bírósági eljárást határozatlan ideig és tényleges indok nélkül nem zárják le (lásd ebben az értelemben: 2017. október 5-i Mabrouk kontra Tanács ítélet, T-175/15, EU:T:2017:694, 48. pont; 2018. szeptember 27-i Ezz és társai kontra Tanács ítélet, T-288/15, EU:T:2018:619, 71. pont).
- 116 A Tanács természetesen nem kötelezhető a felperes pénzeszközei befagyasztásának pusztán azon az alapon történő megszüntetésére, hogy olyan bizonyítékok állnak fenn, amelyek jogszerű kérdéseket vethetnek fel arra vonatkozóan, hogy a tunéziai hatóságok tiszteletben tartották-e a felperes észszerű időn belüli határozathozatalhoz való jogát, és hogy különösen a büntetőeljárás időtartamának igazolt jellegére vonatkozó bizonyítékok állnak fenn (lásd ebben az értelemben: 2017. október 5-i Mabrouk kontra Tanács ítélet, T-175/15, EU:T:2017:694, 67–75. pont). A pénzeszközök említett befagyasztásának meghosszabbítása előtt azonban a Tanácsnak legalábbis egyrészről meg kell bizonyosodnia arról, hogy az e jog megsértése kockázatának értékelése céljából elegendő bizonyítékok állnak rendelkezésére ezen eljárás állására és alakulására vonatkozóan, másrészről pedig ezt gondosan és pártatlanul kell értékelnie, hogy adott esetben abból a megfelelő következtetéseket vonja le (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2018. szeptember 27-i Ezz és társai kontra Tanács ítélet, T-288/15, EU:T:2018:619, 71. és 79. pont).
- 117 A második jogalap e részét ezen elvek tükrében kell vizsgálni.
- 118 Előjáróban elsősorban meg kell állapítani, hogy a Tanács által az ellenkérelemhez és a viszonzáshoz csatolt, a tunéziai hatóságoktól származó dokumentumokat a Törvényszék nem veheti figyelembe annak értékelése céljából, hogy ez az intézmény eleget tett-e az észszerű időn belüli határozathozatalhoz való jog tunéziai hatóságok általi tiszteletben tartásának vizsgálatára irányuló kötelezettségének.
- 119 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a megsemmisítés iránti kereset keretében a megtámadott jogi aktus jogszerűségét az aktus meghozatalának időpontjában fennálló ténybeli és jogi elemek függvényében kell megvizsgálni (lásd: 2019. szeptember 10-i HTTS kontra Tanács ítélet, C-123/18 P, EU:C:2019:694, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 120 A jelen ügyben az iratokból nem tűnik ki, hogy a 2018/141 határozat vagy a 2019/135 határozat elfogadását megelőzően a Tanácsnak tudomása volt a szóban forgó dokumentumokról.
- 121 Egyfelől ugyanis, ami az ellenkérelemhez csatolt dokumentumokat illeti, a Tunéziai Köztársaság brüsszeli (Belgium) nagykövetségének 2019. augusztus 10-i leveléből kitűnik, hogy ezeket a dokumentumokat e levél mellékletében küldték meg. Másfelől, ami a viszonzáshoz csatolt dokumentumokat illeti, azok fedőlapjából kitűnik, hogy az Európai Külügyi Szolgálat (EKSZ) által a 2019 októbere és decembere közötti időszakban megküldött anyagokról van szó.
- 122 Másrészről, a Tanács nem állítja, hogy – akár csak részlegesen – már korábban ismerte volna az e dokumentumokban szereplő információkat.
- 123 E tekintetben a Tanács 2020. március 16-i írásbeli válaszából következik, hogy a Tanács 2017 októberében és 2018 októberében kapott információkat a tunéziai hatóságoktól a felperessel szemben folytatott igazságügyi nyomozással kapcsolatos, 19592/1. sz. ügy előrehaladásáról. Ezek az információk

a felperes nevét feltüntető és egy olyan táblázatot tartalmazó adatlap formáját öltötték, amely felsorolta többek között az eljárásokat és a megtett intézkedéseket. Az információkat megjegyzésekkel egészítették ki, amelyek pontosították konkrétan azt, hogy több, jogsegély iránti nemzetközi megkeresést bocsátottak ki, hogy az ügyben több intézkedést kellett megtenni a többi terhelttel kapcsolatban, valamint hogy a nyomozások még folyamatban vannak. Ugyanakkor, jóllehet az ezen adatlapokon említett eljárási intézkedések az ugyanezen nyomozásban érintett más személyekre vonatkoztak, konkrétan a felperesre egyik sem vonatkozott.

- 124 A tárgyaláson egyébként a Tanács megerősítette, hogy csak a 2019/135 határozatot követően, az e tekintetben a tunéziai hatóságokhoz intézett kérdései után az e hatóságok által megküldött dokumentumokkal összefüggésben szerzett tudomást a konkrétan a felperessel kapcsolatos eljárási cselekményekre vonatkozó információkról.
- 125 Ennélfogva, mivel a Tanács az e dokumentumokban szereplő információkról a 2018/141 határozat és a 2019/135 határozat elfogadását követően szerzett tudomást, mind az általa, mind pedig a felperes által az e dokumentumokkal kapcsolatban előadott érveket el kell utasítani.
- 126 Másodsorban meg kell állapítani, hogy a jelen rész alátámasztása céljából a felperes előadja, hogy 2011 óta egyetlen eljárási tevékenységre sem került sor a vele szemben folytatott bírósági eljárás keretében, valamint hogy soha nem hallgatták meg, idézték be, illetve semmiféle nyomozati cselekményt nem folytattak le vele szemben.
- 127 Márpedig a Tanács nem vitatja ezeket az állításokat, hanem mindössze annyit állít, a 2018/141 határozat és a 2019/135 határozat elfogadásakor nem állt fenn semmiféle olyan objektív, megbízható, pontos és egyező bizonyíték, amely jogszerű kérdéseket vethetett fel a felperes észszerű időn belüli határozathozatalhoz való jogának a tunéziai igazságügyi hatóságok általi tiszteletben tartását illetően, mivel a felperes e tekintetben semmilyen bizonyítékot nem terjesztett elő.
- 128 E tekintetben egyrészt emlékeztetni kell arra, hogy – a fenti 113. pontban megállapítottaknak megfelelően – feltétlen jelleget ölt a Tanács azon kötelezettsége, hogy a felperes vitatott jegyzékbe való felvételének meghosszabbítása előtt megbizonyosodjon a felperes észszerű időn belüli határozathozatalhoz való jogának a tunéziai hatóságok általi tiszteletben tartásáról, továbbá hogy e kötelezettségnek – adott esetben – hivatalból, és annak megvárása nélkül kell eleget tennie, hogy az érintett személy olyan objektív, megbízható, pontos és egyező bizonyítékokat nyújtson be, amelyek jogszerű kérdéseket vethetnek fel e jogok tiszteletben tartását illetően. A felperes állításaira válaszul a Tanács következőképpen nem hivatkozhat arra, hogy a felperes soha nem terjesztett elé ilyen bizonyítékokat a 2018/141 határozat és a 2019/135 határozat elfogadását megelőzően.
- 129 Másrészt, a felperes vitatott jegyzékbe való felvételének fenntartása céljából a Tanács által 2011 óta alapul vett bizonyítékok alapján a Tanács nem zárhatja ki a felperes észszerű időn belüli határozathozatalhoz való joga megsértésének minden kockázatát.
- 130 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperes vitatott jegyzéken való fenntartásához a Tanács többek között a tunéziai hatóságok 2013. november 4-i, 2014. december 19-i, 2015. október 20-i, 2016. szeptember 2-i, 2017. október 18-i és 2018. szeptember 13-i igazolásaira támaszkodott, amelyeket a 2014/49, a 2015/157, a 2016/119, a 2017/153, a 2018/141 és a 2019/135 határozat egymást követő elfogadása során közölt a felperessel.
- 131 Ezek az igazolások azonban mindössze annyit tanúsítanak, hogy a felperest érintő 19592/1. sz. ügy még mindig folyamatban van, ezek az igazolások továbbá csupán azokat a bűncselekményeket sorolják fel, amelyek miatt vele szemben eljárás folyik. Ezek az információk nyilvánvalóan nem elegendők ahhoz, hogy a Tanács értékelhesse a felperes észszerű időn belüli határozathozatalhoz való joga tiszteletben

tartásának megsértésével kapcsolatos kockázatot, és emiatt nem is támaszthatják alá ezen intézménynek azt a kijelentését, amely szerint nem áll fenn olyan objektív, megbízható, pontos és egyező bizonyíték, amely jogszerű kérdéseket vethetne fel e tekintetben.

- 132 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy még ha a 2018. december 19-i Azarov kontra Tanács ítéletet (C-530/17 P, EU:C:2018:1031) akként kellene is értelmezni, hogy a Tanácsra háruló, a felperes védelemhez való jogának és hatékony bírói jogvédelemhez való jogának a tiszteletben tartásáról való megbizonyosodásra irányuló kötelezettség nem feltétlen, a Tanács – a 2018/141 határozat és a 2019/135 határozat elfogadásakor – rendelkezett olyan objektív, megbízható, pontos és egyező bizonyítékokkal, amelyek jogszerű kérdéseket vethettek fel a Tunéziában a felperessel szemben folytatott igazságügyi nyomozás időtartamának igazolt jellegét illetően. Márpedig a bírósági eljárás időtartama az észszerű időn belüli határozathozatalhoz való jog tiszteletben tartása értékelésének ha nem is egyetlen, de központi elemét képezi.
- 133 E tekintetben egyrészt – amint azt ráadásul a felperes a Tanácsnak megküldött 2018. december 20-i levelében hangsúlyozta – a tunéziai hatóságok által vele szemben folytatott, a vitatott jegyzékbe való felvételének alapjául szolgáló igazságügyi nyomozás 2011-ben indult, és eddig nem eredményezett semmiféle bírósági határozatot. Márpedig meg kell állapítani, hogy önmagában ez a körülmény olyan tényezőt képez, amely kérdéseket vethet fel annak okait illetően, hogy ez a nyomozás egy hét- vagy nyolcéves időszak után miért nem zárult le a felperest illetően.
- 134 Másrészt, a fenti 123. pontban megállapítottaknak megfelelően, a Tanács 2020. március 16-i írásbeli válaszából következik, hogy 2017 októberében és 2018 októberében kapott információkat a tunéziai hatóságoktól a felperessel szemben folytatott igazságügyi nyomozással kapcsolatos 19592/1. sz. ügy előrehaladásáról.
- 135 Az ugyanezen fenti 123. pontban megállapítottaknak megfelelően azonban, jóllehet a tunéziai hatóságok által megküldött adatlapon említett eljárási intézkedések az ugyanezen nyomozásban érintett más személyekre vonatkoztak, konkrétan a felperesre egyik sem vonatkozott. Ezek az információk tehát – amelyeket a Tanács saját kijelentése szerint nem közöltek a felperessel – kérdéseket vethettek fel arra vonatkozóan, hogy 2011 óta sor került-e a konkrétan a felperesre vonatkozó eljárási cselekményekre, és adott esetben arra vonatkozóan, hogy mi miatt nem.
- 136 Következésképpen, a Tanács mindenesetre rendelkezett olyan információkkal, amelyek a részéről jogszerű kérdéseket vethettek fel a nyomozás időtartamával és a tunéziai hatóságok által konkrétan a felperest illetően végrehajtott tényleges eljárási tevékenységekkel kapcsolatban, és amelyek következképpen igazolhatták, hogy lefolytassa saját vizsgálatait.
- 137 Harmadsorban – a fenti 105. pontban felidézetteknek megfelelően –, az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében, a korlátozó intézkedések terén vitatás esetén az Unió hatáskörrel rendelkező hatóságának kell az érintett személlyel szemben felhozott indokok megalapozottságát bizonyítani, és nem az érintett személynek kell az említett indokok megalapozottságának hiányára vonatkozó bizonyítékot szolgáltatni.
- 138 A jelen ügyben természetesen – amint azzal a Tanács érvel – önmagában a felperesnek az az érve, amely szerint a tunéziai igazságügyi hatóságok 2011 óta nem folytattak le vele kapcsolatban eljárási tevékenységet, nem teheti lehetővé az észszerű időn belüli határozathozatalhoz való joga ugyanezen hatóságok általi megsértésének megállapítását.
- 139 Meg kell azonban állapítani, hogy a tunéziai eljárás állásával kapcsolatos, a Tanáccsal a 2018/141 határozat és a 2019/135 határozat elfogadása előtt közölt egyetlen dokumentum sem utal a konkrétan a felperessel kapcsolatban lefolytatott eljárási tevékenységre. Márpedig azon ügy sajátos körülményeinek, amelyben a felperes érintett, vagy akár a felperes vonatkozásában sajátos körülményeknek kellene igazolniuk azt, hogy egy egymást követő hét- vagy nyolcéves időtartam során

nem folytattak le ilyen cselekményt. Konkrétan: meg kellene határozni, hogy – amint azt a felperes állítja – soha nem hallgatták meg, nem is idézték be, és soha semmiféle vizsgálati cselekményt nem folytattak le vele szemben, és ha ez a helyzet, akkor meg kellene határozni azokat az okokat, amelyek miatt mindeddig nem folytattak le vele szemben ilyen intézkedéseket. Igatolás hiányában ugyanis a felperessel kapcsolatos bírósági eljárás alakulásának egy ilyen hosszú időtartam alatti elmaradásával – a fenti 133. pontban megállapítottaknak megfelelően – fel kell vetődniük az észszerű időn belüli határozathozatalhoz való jog tiszteletben tartásával kapcsolatos jogszerű kérdéseknek.

- 140 Következésképpen – mivel a Tanács nem bizonyítja, hogy a 2018/141 határozat és a 2019/135 határozat elfogadása során rendelkezésre álltak a fenti 139. pontban említettekhez hasonló információk – meg kell állapítani, hogy a Tanács nem tudta helyállóan értékelni a felperes észszerű időn belüli határozathozatalhoz való jogának a tunéziai hatóságok általi tiszteletben tartását. Következésképpen, a Tanács – amennyiben úgy vélte, hogy e határozatok elfogadásakor nem állt fenn olyan objektív, megbízható, pontos és egyező bizonyíték, amely jogszerű kérdéseket vethetne fel e tekintetben – olyan értékelési hibát követett el, amely az említett határozatok megsemmisítését vonhatja maga után.
- 141 Kétségtelen, hogy a keresetlevél második jogalapjának harmadik részére adott válaszában a Tanács a 2017. október 5-i Mabrouk kontra Tanács ítélet (T-175/15, EU:T:2017:694) 224. pontjában és a 2018. november 15-i Mabrouk kontra Tanács ítélet (T-216/17, nem tették közzé, EU:T:2018:779) 55. pontjában tett, a számos személyre – köztük az említett ítéletek alapjául szolgáló ügyek felperesére és a jelen ügy felperesére – irányuló 19592/1. sz. ügyben folytatott bírósági eljárás állására és alakulására vonatkozó dokumentumokon alapuló megállapításokra hivatkozik.
- 142 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a szóban forgó megállapítások – amelyek szerint az ezen ügyek felperese vitatott jegyzékbe való felvételének meghosszabbítását megelőzően a Tanács mélyrehatóan vizsgálta az említett felperessel szemben folytatott igazságügyi nyomozás állását – többek között azon alapultak, hogy ez az intézmény a tunéziai hatóságoktól származó olyan dokumentumokat nyújtott be, amelyek bizonyítják, hogy ezen utóbbiak az ezen ügyekben vitatott határozatok időpontját nem sokkal megelőzően folytattak le kifejezetten e személy vonatkozásában eljárási cselekményeket.
- 143 Ily módon, a 2017. október 5-i Mabrouk kontra Tanács ítélet (T-175/15, EU:T:2017:694) 204. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a tunéziai hatóságoktól származó dokumentumok arról számoltak be, hogy a hatáskörrel rendelkező vizsgálóbíró ezen ügy felperesét 2012. február 15-én és 21-én, valamint 2014. május 14-én meghallgatta.
- 144 Ugyanígy, a 2018. november 15-i Mabrouk kontra Tanács ítélet (T-216/17, nem tették közzé, EU:T:2018:779) 54. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy az ezen ügyben vitatott határozatok elfogadását megelőzően a Tanács birtokában lévő dokumentumokból kitűnik, hogy az ügy felperesét a hatáskörrel rendelkező tunéziai vizsgálóbíró 2016. szeptember 27-én meghallgatta, miután a francia hatóságok 2016. május 23-án megküldték a tunéziai hatóságok 2011. január 19-i és 2012. január 10-i kérelmét követően a jogsegély iránti megkeresések keretében általuk elvégzett eljárási cselekményeket.
- 145 A jelen ügyben azonban a Tanács nem állítja, hogy a 2018/141 határozat és a 2019/135 határozat elfogadása előtt tudomást szerezhetett a konkrétan a felperesre vonatkozó, hasonló eljárási cselekményekről beszámoló dokumentumokról. Közelebbről: amint azt a Törvényszék több alkalommal megállapította (lásd a fenti 123., 135. és 139. pontot), a tunéziai hatóságok által 2017 októberében és 2018 októberében megküldött, az ügy irataihoz a 2020. március 16-i írásbeli válaszában a Tanács által csatolt dokumentumokból az e személyre vonatkozóan lefolytatott semmiféle konkrét eljárási cselekmény nem tűnik ki.
- 146 Igaz, hogy a Tanács által hivatkozott 2017. október 5-i Mabrouk kontra Tanács ítélet (T-175/15, EU:T:2017:694) 224. pontjában és 2018. november 15-i Mabrouk kontra Tanács ítélet (T-216/17, nem tették közzé, EU:T:2018:779) 55. pontjában tett megállapítások emellett az ezen ügy felperesére

vonatkozó azon – szintén számos más személyre is irányuló – igazságügyi nyomozás keretében általánosságban elvégzett eljárási tevékenység, nem pedig csak a konkrétan az említett felperessel kapcsolatos eljárási cselekmények figyelembevételén alapulnak. A Törvényszék ezekből többek között azt a következtetést vonta le, hogy a tunéziai hatóságok által a Tanácsnak átadott dokumentumok hangsúlyozzák, hogy a szóban forgó felperessel kapcsolatos ügyben tényleges eljárási tevékenységekre került sor, valamint hogy ez az ügy bonyolult, tekintettel az érintett személyek számára és a szükséges nyomozati intézkedésekre, többek között a nemzetközi megkeresésekre (lásd ebben az értelemben: 2017. október 5-i Mabrouk kontra Tanács ítélet, T-175/15, EU:T:2017:694, 205. és 222. pont; 2018. november 15-i Mabrouk kontra Tanács ítélet, T-216/17, nem tették közzé, EU:T:2018:779, 52. pont).

- 147 Mindemellett, a Törvényszék nem pusztán a tunéziai hatóságok által általánosságban elvégzett eljárási tevékenységek alapján állapíthatta meg, hogy tényleges eljárási tevékenységekre sor került, hanem a szóban forgó ügyek felperesei vonatkozásában elvégzett konkrét eljárási cselekmények alapján is. Márpedig – a fentiekben több alkalommal kifejtett okok miatt – a jelen ügyben az ilyen konkrét eljárási cselekményekre való hivatkozás hiánya nem teszi lehetővé hasonló következtetés levonását.
- 148 Meg kell tehát állapítani, hogy a Tanács értékelési hibát követett el azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy tiszteletben tartották-e a felperes észszerű időn belüli határozathozatalhoz való jogát, ami így maga után vonhatja a 2018/141 határozat és a 2019/135 határozat megsemmisítését. Azonban a második jogalap harmadik részét is meg kell vizsgálni.

c) A második jogalap harmadik, a Tanács további vizsgálatainak hiányára alapított részéről

- 149 A felperes előadja, hogy a vitatott jegyzékbe való felvételének meghosszabbításáról szóló, egymást követő határozatok a tunéziai hatóságok tömör és hiányos, olykor aláírás nélküli igazolásain alapulnak. Azzal érvel, hogy azon észrevételei ellenére, amelyek szerint a vele szemben folytatott bírósági eljárás formálisan nem volt folyamatban, a Tanács 2011 óta egyáltalán nem vizsgálta a nyomozás állását, és nem is kért további információkat. Álláspontja szerint azonban ilyen helyzetben fennáll a korlátozó intézkedések határozatlan időre történő meghosszabbításának kockázata. Ezen túlmenően, gyengíti ezen információk megbízhatóságát az, hogy a tunéziai hatóságok minden évben ugyanazokat az információkat ismételték meg, a szóban forgó bírósági eljárás lefolytatásával kapcsolatos újabb információk nélkül. Közelebbről: a felperes álláspontja szerint a Tanácsnak információkat kellett volna kérnie az említett eljárás felfüggesztésének és időtartamának okairól. Végezetül előadja, hogy a Tanács nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amennyiben úgy vélte, hogy nem köteles további vizsgálatokat lefolytatni. A válaszban a harmadik jogalap második részének alátámasztása céljából előadottakkal azonos érvekre támaszkodik.
- 150 A Tanács úgy véli, hogy elvégezte a megkövetelt vizsgálatokat, különösen a 2011/72 határozat 1. cikkének (1) bekezdése értelmében vett, a tunéziai állami pénzeszközök hűtlen kezelésének minősíthető cselekmények miatt a felperessel szemben indított, folyamatban lévő igazságügyi nyomozás fennállását illetően. Azzal érvel, hogy a felperes nem vitatja, hogy van ilyen nyomozás. Emellett előadja, hogy a 2018/141 határozat és a 2019/135 határozat elfogadása céljából a tunéziai hatóságok e nyomozásokkal kapcsolatos igazolásaira támaszkodott. Egyebekben kijelenti, hogy a 2017. október 5-i Mabrouk kontra Tanács ítélet (T-175/15, EU:T:2017:694) 224. pontjában és a 2018. november 15-i Mabrouk kontra Tanács ítélet (T-216/17, nem tették közzé, EU:T:2018:779) 55. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy mélyrehatóan vizsgálta azon 19592/1. sz. ügyben folytatott nyomozás állását, amelyben a felperes szintén érintett. Végezetül megismétli a harmadik jogalap második részére adott válaszában előterjesztett érveket.
- 151 Elöljáróban meg kell állapítani, hogy annak ellenére, hogy a felperes és a Tanács a válaszban, illetve a viszonzválaszban együttesen kezelte a keresetlevél harmadik jogalapjának második és harmadik részét, ez a két rész két eltérő értékelési hibára vonatkozik: az első a felperes észszerű időn belüli határozathozatalhoz való joga tunéziai hatóságok általi tiszteletben tartásának értékeléséhez

kapcsolódik, a második pedig lényegében arra a kérdésre vonatkozik, hogy a 2018/141 határozat és a 2019/135 határozat elfogadásakor a Tanács rendelkezett-e megfelelő ténybeli alappal a felperes neve felvételének fenntartásához.

- 152 Mindemellett – figyelemmel többek között a 2018. december 19-i Azarov kontra Tanács ítélet (C-530/17 P, EU:C:2018:1031) fenti 113. pontban felidézett 25–30., 34. és 37. pontjában szereplő megfontolásokra – ez a két kérdés szorosan kapcsolódik egymáshoz, és a fenti 118–147. pontban kifejtettekhez hasonló okok miatt a második jogalap e része megalapozott.
- 153 E tekintetben elegendő megállapítani, hogy többek között a 2018. december 19-i Azarov kontra Tanács ítélet (C-530/17 P, EU:C:2018:1031) 28. pontjából következik, hogy annak biztosításához, hogy a felperes vitatott jegyzékbe való felvételének fenntartása kellően szilárd ténybeli alapra épül, a Tanácsnak nemcsak azt kell vizsgálnia, hogy állami pénzeszközök hűtlen kezelésének minősíthető cselekmények miatt a felperessel szemben folyamatban van-e bírósági eljárás, hanem azt is, hogy ezen eljárások keretében tiszteletben tartották-e a felperes védelemhez való jogát és hatékony bírói jogvédelemhez való jogát.
- 154 Közelebbről: az észszerű időn belüli határozathozatalhoz való jogot illetően a Törvényszék a fenti 116. pontban megállapította, hogy a Tanácsnak meg kell bizonyosodnia arról, hogy az e jog esetleges megsértése kockázatának értékelése céljából elegendő bizonyíték áll rendelkezésére a felperest érintő bírósági eljárás állására és alakulására vonatkozóan.
- 155 A második jogalap e részében azonban a felperes éppen azt rója fel a Tanáccsal szemben, hogy nem végzett vizsgálatokat a vele szemben folytatott bírósági eljárás állásáról és alakulásáról, holott – álláspontja szerint – ez az eljárás az ő vonatkozásában nincs folyamatban, és hogy az 2011 óta tart.
- 156 Következésképpen, a Tanács a jelen ügyben a felperes állításaira válaszul nem érvelhet pusztán azzal, hogy kizárólag azt köteles vizsgálni, hogy a 2011/72 határozat 1. cikkének (1) bekezdése értelmében vett állami pénzeszközök hűtlen kezelésének minősíthető cselekmények miatt van-e folyamatban a felperessel szemben igazságügyi nyomozás, és ezt az érvelést eleve el kell utasítani.
- 157 A 2017. október 5-i Mabrouk kontra Tanács ítélet (T-175/15, EU:T:2017:694) 224. pontjában és a 2018. november 15-i Mabrouk kontra Tanács ítélet (T-216/17, nem tették közzé, EU:T:2018:779) 55. pontjában tett megállapításokra való hivatkozást illetően elegendő megállapítani, hogy a fenti 142–147. pontban kifejtettekhez hasonló okok miatt ez alapján nem lehet megállapítani, hogy a Tanács megfelelő vizsgálatokat folytatott le a felperessel szemben folytatott bírósági eljárás állása és alakulása tárgyában.
- 158 Következésképpen a fentiekből következik, hogy a Tanács nem bizonyította, hogy a 2018/141 határozat és a 2019/135 határozat elfogadásakor – a konkrétan a felperessel szemben folytatott bírósági eljárás állásával és alakulásával kapcsolatos információk hiányában – megfelelő ténybeli alappal rendelkezett a felperes neve felvételének meghosszabbításához. Azt kell tehát megállapítani, hogy a Tanács értékelési hibát követett el, amikor úgy vélte, hogy e tekintetben nem köteles további vizsgálatokat lefolytatni. A második jogalap harmadik része tehát megalapozott.
- 159 A keresetlevél második jogalapja második és harmadik részének a vizsgálata alapján azt a következtetést kell levonni, hogy ezek a részek a 2018/141 határozatot és a 2019/135 határozatot illetően egyaránt megalapozottak. Következésképpen a felperest érintő részeikben ezeket a határozatokat anélkül kell megsemmisíteni, hogy vizsgálni kellene a második jogalap első részét, valamint a harmadik és az első jogalapot, illetve hogy a fenti 83–106. pontban kifejtett elvek tükrében hivatalból vizsgálni kellene, hogy e határozatokat illetően tiszteletben tartották-e az indokolási kötelezettséget.

160 Ily módon most a Tanács megtámadott határozatok joghatásainak fenntartására irányuló kérelmét kell vizsgálni, legalábbis amennyiben ez a kérelem a 2018/141 határozatra és a 2019/135 határozatra vonatkozik, mivel az említett kérelem egyébként a 2020/117 határozatot illetően okafogyottá vált, miután a Törvényszék a fenti 76. pontban megállapította, hogy a keresetet az ezen utóbbi határozatra vonatkozó részében el kell utasítani.

2. A Tanács azon kérelmének a 2018/141 határozatra és a 2019/135 határozatra vonatkozó részéről, hogy a Törvényszék tartsa fenn a megtámadott határozatok joghatásait a felperes vonatkozásában a fellebbezésre nyitva álló határidő lejártáig, vagy ha fellebbezést nyújtanak be, e fellebbezés elutasításáig

161 A Tanács előadja, hogy a 2018/141 határozat és a 2019/135 határozat megsemmisítése esetén, a megsemmisítés azonnali hatálya azzal a kockázattal járna, hogy visszafordíthatatlan sérelmet okoz a felperes pénzeszközei bármely esetleges későbbi befagyasztásának hatékonyságában, mivel lehetővé teszi ezen utóbbi számára, hogy vagyont teljes egészben vagy részben az Unión kívülre helyezze át. Ezen túlmenően úgy véli, nem lehet kizárni, hogy a jövőben ismét indokolt legyen felvenni a felperest a vitatott jegyzékbe. A viszonyválaszban előadja, hogy – a 2018/141 határozat és a 2019/135 határozat részleges megsemmisítésének időpontja, valamint a 101/2011 rendelet részleges megsemmisítésének időpontja közötti eltérés miatt – fennáll a jogbiztonság sérelmének kockázata.

162 A felperes ellenzi, hogy a Törvényszék a Tanács kérelme szerint korlátozza a 2018/141 határozat és a 2019/135 határozat megsemmisítésének joghatásait. Azzal érvel, hogy 2011 óta vitatja a pénzeszközeinek befagyasztását, valamint hogy annak időtartamára és a saját bizonytalan anyagi helyzetére tekintettel kért gyorsított eljárást. Az említett határozatok joghatásainak – e határozatok megsemmisítése esetén történő – fenntartása az észszerű időn belüli határozathozatalhoz való jogának megsértését, és azon intézkedések indokolatlan meghosszabbítását képeznék, amelyek maguk is indokolatlanok. Emellett azt állítja, hogy nem rendelkezik átruházható vagyonnal, ő maga pedig nem tudja elhagyni az Uniót.

163 E tekintetben felmerül a kérdés, hogy – amint azt a Tanács állítja – a 2018/141 határozat és a 2019/135 határozat megsemmisítésének következményei visszafordíthatatlan sérelmet okozhatnak-e a felperes pénzeszközei bármely esetleges későbbi befagyasztásának hatékonyságában, amennyiben ez az intézmény úgy véli, hogy indokolt lesz ismételt ilyen intézkedéshez folyamodni.

164 Emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszéknek a valamely uniós intézmény vagy szerv határozatát megsemmisítő ítéletei – főszabály szerint – azonnali joghatást váltanak ki, kivéve ha az EUMSZ 264. cikk második bekezdése alapján a Törvényszék úgy határoz, hogy a megsemmisített határozat joghatásait ideiglenesen fenntartja. Ily módon – e rendelkezések alkalmazásának hiányában – a megsemmisített határozatot visszamenőleg törlik a jogrendből, mintha soha nem létezett volna (2014. április 2-i Ben Ali kontra Tanács ítélet, T-133/12, nem tették közzé, EU:T:2014:176, 83. pont).

165 A jelen ügyben azonban csak a 2018/141 határozatot és a 2019/135 határozatot kell megsemmisíteni, továbbá mivel a keresetet a 2020/117 határozatra vonatkozó részében a fenti 68–76. pontban jelzett okok miatt el kell utasítani, ezen utóbbi határozat a jelen ítélet kihirdetését követően is hatályos marad.

166 A 2020/117 határozat azonban nem szorítkozott a felperes vitatott jegyzékbe való felvételének meghosszabbítására, hanem – a fenti 14. pontban jelzetteknek megfelelően – a 2011/72 határozat mellékletét és konkrétan az említett jegyzéket is egy új melléklettel váltotta fel. Úgy kell tehát tekinteni, hogy a 2018/141 határozat és a 2019/135 határozat megsemmisítése nem eredményezi az ítélet kihirdetésétől azonnali hatállyal a felperes nevének a személyeknek és szervezeteknek a 2011/72 határozat 1. cikkében említett, az ezen új melléklet A. részébe beillesztett jegyzékéből való törlését.

- ¹⁶⁷ Kétségtelen, hogy – a jelen ítéletnek a 2018/141 határozat és a 2019/135 határozat megsemmisítésének szükséges alapját képező, a fenti 111–158. pontban szereplő indokaira figyelemmel – a jelen ítélet kihirdetésének időpontjában az EUMSZ 266. cikknek megfelelően a Tanács köteles megtenni az ezen ítéletben foglaltak teljesítésének biztosításához szükséges intézkedéseket, azaz a jelen ügyben ezen indokok tükrében felülvizsgálni a felperesnek a 2011/72 határozat mellékletében szereplő jegyzékbe való felvételét. Ily módon, a Tanács – e felülvizsgálat végén – hatályon kívül is helyezheti ezt a felvételt, ha még nem orvosolta a Törvényszék által az említett indokokban megállapított hiányosságokat.
- ¹⁶⁸ Egyrésztől azonban a felvétel hatályon kívül helyezése nem következhet automatikusan a jelen ítéletből, és a Tanács feladata azt adott esetben elvégezni. Másrésztől, abban az esetben, ha a 2020/117 határozat elfogadása előtt a Tanács már orvosolta a jelen ítélet indokolásában megállapított hiányosságokat, ugyanezen felülvizsgálat végén dönthet úgy, hogy fenntartja a felperest a 2011/72 határozat mellékletében szereplő jegyzékben. Igaz, hogy ez a határozat – amelyet ráadásul a Tanácsnak közölnie kell a felperessel és jogilag megfelelően kell indokolnia – nem minősül pusztán megerősítő jogi aktusnak, tehát az megtámadható (lásd ebben az értelemben: 2017. október 5-i Mabrouk kontra Tanács ítélet, T-175/15, EU:T:2017:694, 155. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Mindemellett kizárólag az e határozattal szemben indított esetleges új kereset keretében lehet megszüntetni a felperesnek az említett jegyzékbe való felvételét.
- ¹⁶⁹ A fentiekből következik, hogy a Tanács nem bizonyítja, hogy a 2018/141 határozat és a 2019/135 határozat azonnali hatállyal történő megsemmisítése visszafordíthatatlan sérelmet okozhat a felperes pénzeszközei befagyasztásának hatékonyságában. Az említett határozatok joghatásainak fenntartása tehát nem tűnik indokoltnak. Következésképpen a Tanács erre irányuló kérelmének nem kell helyt adni.

A költségekről

- ¹⁷⁰ Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.
- ¹⁷¹ A jelen ügyben, mivel a Tanács lényegében pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített kilencedik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék a Slim Ben Tijani Ben Haj Hamda Ben Alit érintő részeikben megsemmisíti a tunéziai helyzet tekintetében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott korlátozó intézkedésekről szóló 2011/72/KKBP határozat módosításáról szóló, 2018. január 29-i (KKBP) 2018/141 tanácsi határozatot és a tunéziai helyzet tekintetében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott korlátozó intézkedésekről szóló 2011/72/KKBP határozat módosításáról szóló, 2019. január 28-i (KKBP) 2019/135 tanácsi határozatot.
- 2) A Törvényszék a keresetet az ezt meghaladó részében elutasítja.
- 3) A Törvényszék az Európai Unió Tanácsát kötelezi a saját költségein felül S. Ben Ali költségeinek viselésére.

Costeira

Gratsias

Kancheva

Berke

Perišin

Kihirdetve Luxembourgban, a 2020. október 28-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

I. A jogvita előzményei és a ténybeli háttér	2
II. Eljárás és a felek kérelmei	4
III. A jogkérdésről	6
A. A 2019/135 és a 2020/117 határozat megsemmisítésére irányuló kereseti kérelmek elfogadhatóságáról	6
1. A 2019/135 határozat megsemmisítésére irányuló kereseti kérelmek elfogadhatóságáról	6
2. A 2020/117 határozat megsemmisítésére irányuló kereseti kérelmek elfogadhatóságáról	11
B. Az ügy érdeméről	13
1. A második, „nyilvánvaló” értékelési hibákra alapított jogalapról	13
a) Előzetes megfontolások	13
b) A második jogalapnak a második, a felperes észszerű időn belüli határozathozatalhoz való jogának a tunéziai hatóságok általi tiszteletben tartásával kapcsolatban a Tanács által elkövetett értékelési hibára alapított részéről	19
c) A második jogalap harmadik, a Tanács további vizsgálatainak hiányára alapított részéről ...	25
2. A Tanács azon kérelmének a 2018/141 határozatra és a 2019/135 határozatra vonatkozó részéről, hogy a Törvényszék tartsa fenn a megtámadott határozatok joghatásait a felperes vonatkozásában a fellebbezésre nyitva álló határidő lejártáig, vagy ha fellebbezést nyújtanak be, e fellebbezés elutasításáig	27
A költségekről	28